

De wereldberoemde Nationale Bibliotheek te Weenen. — De tewaterlating van de „Evertsen”. — Stedenschoon in Italië. — Leidens nieuwe burgemeester. — Blauw-Wit—Ajax. — De Chineesche Bisschoppen in ons land. — „Droomkoninkje”. — Om het eiland Labrador.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 27 (1) 14DE JAARGANG
5 Jan. 1927

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25. Franco per post f2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

OP HET IJ TE AMSTERDAM

WAT HET NIEUWE JAAR BRACHT...

DOOR AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Er was eens een huisvrouw...

Het was een heel gewone, hard werkende, zuinige, vlijtige moeder van een groot gezin.

Des morgens vóór een van de anderen beneden was, was zij reeds in de keuken en zette water op voor de thee en zette de pap op het petroleumstel, opdat die nog wat zou na garen.

Zij was het, die iederen morgen het dagmeisje opendeed, die zorgde, dat de courant bij Vaders bord lag en dat het kapje van het bruine brood voor Peter werd bewaard, omdat hij daar zoo van hield.

Zij hield altijd een beetje koude melk apart in een glas omdat Mary en Jaap, de H.B.S.-ers, hun thee nooit gauw genoeg koud konden krijgen en altijd het halve melkkannetje opeischten.

Moeder was het eerst beneden en niemand had er zich ooit over verwonderd.

Moeder wist precies wat ieder graag had en het was ondenkbaar, dat Moeder iets zou vergeten. Moeder zorgde voor kleine Lineke, die het droge brood nooit naar binnen kon krijgen.

Als iemand, op het punt van naar school gaan, opeens geen zakdoek had of als er een veter brak of een knoop ergens afsprong, dan zei Moeder altijd: „O, dat is niets erg, kom maar even hier,” en het onheil was in een ommeentje verholpen. Als om twaalf uur de luidruchtige bende binnen stormde zat Moeder achter het koffieblad. Lineke wist, dat voor haar het roomige vel van de melk bewaard was gebleven en Mary, die, uit haar krachten gegroeid, soms van zenuwachtigheid niet kon eten, vond dikwijls een ei of een lekker hapje onder haar servet verborgen.

's Avonds, als de kinderen naar bed waren, zat Moeder achter de verstelmand en haar nijvere vingers hielden een wedloop met de stukkende kousen.

Het was altijd zoo geweest en iedereen was gelukkig en tevreden.

Toen werd op een goeden dag aan tafel over een nieuw boek gesproken, dat op school in de literatuurles was behandeld.

„Hoe heet het?” vroeg Moeder. „En is het mooi?”

„Och, U hebt toch nooit tijd om iets te lezen,” viel Jaap ondoordacht uit en wendde zich weer tot zijn Vader.

De Moeder zweeg, pijnlijk getroffen.

„U hebt toch nooit tijd om iets te lezen...”

Was dat waar? Was zij zóó? Kon zij niet meepraten met haar kinderen? Zorgde zij enkel en alleen voor hun stoffelijke noden...? Was zij de zorgende huishoudster, zonder meer? Niet de alles begrijpende en in alles medelevende Moeder, die zij toch steeds had gemeend te zijn?

Dien avond liet Moeder de verstelmand staan en keek de portefeuille in.

Den volgenden avond nam zij een boek op, dat Mary op het buffet had laten slingeren.

Moeder las... Zij las met den gretigen honger van iemand, die veel verzuimd heeft. Na het meisjesboek volgde weer een ander boek... en toen nog een en nog een...

Toen volgde er een moeilijk boek, waarvan zij maar de helft begreep.

Moeder dacht na...

De thee stond klaar en er waren koekjes in het trommeltje maar achter het theeblad troonde geen vriendelijk gezicht.

Niemand vroeg: „Hoe is het op school geweest en wat is er voor morgen te werken, jongens?”

Een beetje bedremmeld zat het troepje bij elkaar.

Maar het zou nog erger worden.

Moeder las een tooneelstuk en toen nog een... en toen wou zij ze ook gaan zien. En ze ging ze zien. Avonden achtereen was Moeder uit.

Ze begon naar lezingen te gaan en naar liefdadigheidsbazars.

„'t Is Moeder niet... 't Is niks echt meer...” bromde Jaap en trachtte net te doen of hij het heel niet erg vond.

Wanneer nu aan tafel werd gesproken over het laatste boek of het nieuwste comediestuk, dan praatten Vader en Moeder er samen over en de kinderen waagden het niet, hun meening in het midden te brengen. Moeder wist nu alles zooveel beter dan zij.

Toen kwam Jaaps verjaardag.

Hij kreeg een mooi boek en een paar schaatsen en er kwam een prachtige taart van den banketbakker.

Jaap was opgetogen en toch miste hij iets.

„Zeg,” zei hij tegen Mary, toen ze voor tafel in de gang aan het fonteintje hun handen wuschen, „weet je nog verleden jaar? Toen had Moeder een trui voor me gebreid.”

„Ja,” viel Mary in. „En weet je nog die eenige groote schaal met zandkoekjes, die Moeder had gebakken...?”

„Die schaatsen zijn toch óók mooi!” zei Jaap om iets te zeggen. Hij had een gevoel of hij Moeder onrecht aandeed.

Intusschen ging Moeder voort op den ingeslagen weg. Zij las... en las... met een waren leeshonger.

Veel werd haar duidelijk. Zij voelde haar inzicht verruimen en haar begrip verwijderen, maar het groote, nieuwe, allesomverwerpende, waarop zij wachtte, dat kwam niet...

Zij trachtte stilletjes er Latijn en Grieksch bij te leren.

Vroeger was zij op het gymnasium geweest weliswaar, maar o... wat was het in die jaren moeilijk geworden!

Zij moest dit weldra opgeven.

Toen kwam de dag, dat Moeder met barstende hoofdpijn in bed moest blijven. In de half donkere kamer sloop Jaap heel voorzichtig op zijn teenen naar binnen.

„Moeder...” vroeg hij angstig. „Je hebt toch niks, hè? Enkel maar hoofdpijn...?” Stil ging hij op het voeteneinde zitten en streelde haar hand.

Opeens voelde Moeder een traan op haar hand. „Wat is er, vent?” vroeg ze.

„Och, niks... ik weet het niet... het is tegenwoordig alles even akelig!”

Moeder glimlachte in donker, maar dat zag Jaap niet.

Toen de kinderen dien dag naar school waren, lag zij lang voor zich uit te staren.

Steeds weer vroeg zij zich hetzelfde af: „Is het 't waard... is het 't waard?”

De Wereldberoemde Nationale Bibliotheek te Weenen.

Een kijkje in de pronkzaal van de Nationale Bibliotheek te Weenen, die door Keizer Ferdinand III werd gebouwd en in 1530 officieel werd geopend. De gansche bibliotheek bevat ruim 1.720.000 boeken. In de hierboven afgebeelde zaal zijn er 200.000 ondergebracht, waaronder zeer bekende miniatuur-handschriften.

Den volgenden middag ging zij naar de stadsbibliotheek en zocht net zoo lang in de boeken, tot zij gevonden had wat zij zocht.

Toen de kinderen dien middag uit school thuis kwamen, was hun eerste verwonderde uitroep: „Hè, is Moeder er niet?”

Skí-loopen in het Noorsche berglandschap.

Zij ging na, wat zij gewonnen had den laatsten tijd en zij kwam tot de conclusie, dat zij oneindig meer had verloren. Daar in die donkere kamer kwam zij tot de erkenning, dat het niet alleen de materiele belangen van het gezin zijn, die door de zorgende moeder worden behandeld, maar dat er duizend onzichtbare, fijne draden zijn, die zij in handen houdt en waarmede zij het wel en wee van heel haar troepje als het ware bestiert.

Een heerlijk warm gevoel doorstroomde haar: het gevoel van de liefhebbende, trouwe Moeder, die weet, dat zij onontbeerlijk is voor haar gezin.

„Ik zocht het in de boeken en de heerlijke werkelijkheid ligt vlak voor me,” peinsde zij....

Het feit, dat haar oudste het verschil had gemerkt tusschen vroeger en nu, stemde haar tot innige dankbaarheid.

Een oneindige verteederling sloop haar hart binnen....

Haar groote, zelfstandige, knappe kinderen.... hoe hadden zij haar nodig....!

Dat, wat een waarachtige moeder vermag te geven, is met geen schatten gouds te betalen.... het is niet te koop.... het is niet uit boekenwijsheid te halen.... het is het heerlijkste en kostbaarste uit elk menschenleven, want het is de eenige vorm van onbaatzuchtige liefde....

De Moeder bedacht dit niet allemaal precies zoo in dezelfde woorden.... Zij voelde slechts een week-makend verlangen, haar armen uit te breiden en haar heele troepje aan haar hart te drukken.... Die dwaze lievelingen....!

Sint Nicolaas en Kerstmis waren reeds voorbij. Het nieuwe jaar naderde met rassche schreden. Ditmaal waren er geen door-Moeder-zelf-gemaakte presentjes geweest.... alleen maar „dingen-uit-den-winkel”, zooals Peter schouderophalend zei. Ook hij voelde zich te kort gedaan, doch hij wist niet precies waarom....

Toen kwam de Oudejaarsavond.

„Bent U thuis vanavond?” had Jaap gevraagd. Die vraag was een gewoonte geworden. Moeder was er haast nooit meer.

Eens had Jaap haar dat openlijk verweten. Ernstig had zij hem toen aangezien: „Ja, lieve jongen, het kost moeite en tijd om aan je ontwikkeling te werken en een beetje op peil te komen,” had zij met haar lieve, zachte stem geantwoord en zuchtend had zij er bij gevoegd: „Ik heb een heeleboel in te halen, Jaap....”

Het had Jaap een gek, slikkerig gevoel in zijn keel gegeven, Moeder zoo iets van zichzelf te hooren zeggen.

„Bent U thuis vanavond...?” had Jaap op 31 December des middags gevraagd.

Moeder had alleen maar geglimlacht.

„Wie gaat er vanavond mee naar de kerk?” informeerde Mary aan tafel.

„Vader, U? Moeder....?” Het laatste klonk ietwat weifelend.

„Ik heb geen tijd....”

„Natuurlijk,” mompelde Mary binnensmonds. Je kon Moeder tegenwoordig vragen wat je wou, je kreeg altijd hetzelfde antwoord!

Toen ze dien avond thuiskwamen was het huis vervuld van bakgeuren....

„Wat brengen jullie een frissche kou mee!” riep Moeder lachend, terwijl zij, met verhitte wangen, een grooten scho-

Een zware gang.

De bestijging van den z.g. „Zuckerhütl” (3511 meter) in Tirol.

tel olieballen de keuken uitdroeg. „Moeder....! Wat fijn....!” De kinderen waren er even stil van.

„Hè, dat is net als vroeger....!” zuchtte Jaap tevreden en

sprak hiermede ook de gevoelens der anderen uit.

Het werd een ouderwetsch-gezellige avond. Moeder had wafels gebakken.... Moeder had warmen wijn toebeleid.... Moeder had olieballen gebakken en voor een koud souptje gezorgd. Bij het slaan van twaalfen hadden zij allen genoeglijk in een grooten kring rond den haard gezeten.

Toen het luidruchtige wenschen was afgelopen, was er een oogenblik van stilte gevallen.

„1927.... Nu zijn we al in het nieuwe jaar....” sprak Moeder. „Dat het jullie allemaal mag brengen wat je wenscht!”

„Och....” zei Jaap en schopte met zijn hak tegen den poot van zijn stoel.

„Wat is er, vent?” vroeg Moeder en streek hem over zijn stuggen bol.

„Och niks.... de rest komt er niet zooveel op aan...., als.... als U maar weer was zooals vroeger....” hakte de jongen vuurrood.

Een gelukkige glimlach vloog over Moeders gelaat.

„Ik heb dezen laatsten tijd mijn best gedaan,” sprak ze zacht, „te worden zooals jullie me graag hadt, op de hoogte van alles, een echte moderne moeder. Maar beteekent dit, dat jullie meer van het ouderwetsche soort houdt?”

Nog voor zij uitgesproken had, werd zij bedolven onder stormachtige liefkoozingen.

„Schei uit! Ik stik....!” verweerde Moeder zich lachend en toen ernstig: „Hoort eens: een nieuw jaar is een nieuw en frisch begin, ten minste dat behoort het te zijn. Het is prettig en goed om zich voor te nemen, dat men een heel jaar opnieuw z'n best zal doen.... Zullen we de moderne moeder dan maar laten verdwijnen met het oude jaar?”

„Ja, ja ja!” riepen de kinderen in koor.

Toen Mary Moeder dien avond een extra-nachtkus kwam brengen, fluisterde zij vertrouwelijk: „Moesje, ik ben zoo blij.... want het ging je heelemaal niet goed af.... je bent er veel te lief voor!”

„Och,” deed Moeder teleurgesteld, „ik dacht nogal, dat ik het zoo echt deed!”

Dien avond sliep zij in, in het heerlijke bewustzijn, dat haar kiekens de beschermende warmte der moedervleugels nog lang niet konden ontberen.

„Een nieuw jaar.... een nieuw begin,” jubelde het in haar en uit haar diepste innerlijk steeg een dankgebed op, want het nieuwe jaar had haar oneindig veel méér gebracht dan 365 nieuwe dagen.

„Ste-s”.

't Rijk-ste aan rivieren is, in verhouding, Engeland.

't Dicht-ste bevolkt onder de eilanden is Malta.

De geschikt-ste geleider voor warmte en electriciteit is 't zilver.

De klein-ste regendroppels komen van de grootste hoogte gevallen.

't Eer-ste dagblad, „The Daily Courant” werd uitgegeven te Londen in 1702 door een vrouw.

't Hoog-ste suikergehalte heeft de druif: 15 %, de perzik slechts 1.5 %.

De bevattelijkste leeftijd voor koorts is tusschen 15 en 20 jaar.

't Sterk-ste zijn 't geheugen en de haargroei in den zomer.

OPKOMENDE ZON BIJ NEVEL.

De Amstel te Amsterdam

De kunst van FOTOGRAFEEREN

ONDERBELICHTING.

In den winter, wanneer het licht heel weinig actinische kracht heeft, is onderbelichting een maar al te dikwijls voorkomende fout. Een onderbelicht negatief is dun en slap in de schaduwen, terwijl, bij opname van een contrastrijk onderwerp, daarbij nog de lichten als zwarte vlekken in de doorzichtige omgeving staan. Resultaat bij afdrucken: een donker beeld met enkele helle vlekken, dus niet erg aantrekkelijk; het is wat we „hard” noemen. Een negatief kan ook wel door andere oorzaken te dun zijn; zoo geeft bijv. overbelichting ook een dun, vaal-aandoend negatief, vooral wanneer men, wat zoo vaak voorkomt, uit angst voor heelmaal zwart worden, het te gauw uit den ontwikkelaar haalt. Zulk een overbelicht negatief vertoont, in tegenstelling met het onderbelichte, alle details en is daaraan herkenbaar. Dan kan een goed belicht negatief nog te dun worden door onderontwikkeling. Zulk een negatief behoeft men evenmin voor onderbelicht aan te zien; bij nauwkeurige beschouwing zal men zien, dat niet alleen elk detail aanwezig is, maar ook, dat de verhoudingen tusschen licht en donker, wat we met een fotografische term noemen, de toonwaarden, goed zijn. We kunnen nu dus een onderbelicht negatief herkennen, maar wat er aan te doen? Als het eenmaal zoover is, dat een negatief de genoemde fouten vertoont, is het altijd een toer er nog wat van terecht te brengen; is er echter slechts eenig detail in de donkere partijen aanwezig, dan zal men met versterken nog veel kunnen verbeteren. Hiertoe gebruiken we het volgende recept:

A 1% oplossing van uraan-nitraat
B 1% „ „ „ „ rood bloedloog-
zout (altijd versch maken en de kristallen
vóór het gebruik afspoelen.)

Men neemt 25 cM.³ van A, voegt daarbij
5 cM.³ azijnzuur (ijsazijn) en 25 cM.³ van
B, waarna men het mengsel tot 100 cM.³
met water verdunt.

Heeft men een weinig contrastrijk onderwerp, zoodat het plaatje niet bepaald hard is, dan brengt men het droog in den bovengenoemden versterker, houdt de schaal voortdurend in beweging en controleert den voortgang van het proces bij goed licht. Hiertoe neemt men de plaat er van tijd tot tijd uit, spoelt haar even af onder de kraan en beschouwt haar bij doorzicht. Men neme in acht, dat het negatief door de bruine kleur bij afdrucken meer licht zal tegenhouden dan men oppervlakkig zou denken.

Stelt het plaatje een contrastrijk onderwerp voor en is het door onderbelichting zeer hard geworden, dan moet men het eerst langen tijd inweken in water met een beetje azijnzuur, waarna het de versterkingsbewerking ondergaat. Als er maar iets aanwezig is, zal het hierdoor te voorschijn worden gebracht en men kan het negatief zoo dicht maken als men zelf wil. Is men hierin te ver gegaan, dan ran het door langdurig spoelen in water

„Biddende hondjes”

Een aardige foto, ons door onzen abonnee A. H. D. te A. gezonden,

Langs de Vliet bij Leiden.

(Foto ingezonden door onzen abonnee S. A. v. D.).

ongedaan gemaakt worden. Wanneer het gewenschte resultaat bereikt is, spoelt men het negatief totdat het water niet meer vettig afloopt. Daarna wordt het op een stofvrije plaats, liefst liggend, met den gelatinekant naar boven natuurlijk, gedroogd. In den regel is staand drogen van negatieven te prefereren, doch na langdurige versterking wil hierbij wel eens wat van den in het negatief aanwezigen versterker naar beneden zakken en daardoor een ongelijk resultaat veroorzaken.

Gedachtig aan het spreekwoord, dat voorkomen beter is dan genezen, moeten we vooral in dezen tijd goed oppassen bij het ontwikkelen. Neem den ontwikkelaar niet te koud (20 gr. C.) en houd hem zoo goed mogelijk op temperatuur. Werk vooral niet met een te geconcentreerden ontwikkelaar als er kans op onderbelichting is, verdun maar liever flink. Water en geduld zijn in deze de beste geneesmiddelen.

Komen de details, na het verschijnen van de hooge lichten, niet door, dan kan men de plaat uit het bakje nemen en haar in een schaalje met schoon water (niet kouder dan 20 gr.) leggen en onderwijl aan een volgend negatief beginnen; men neemt het er dan telkens eens uit en legt het een poosje in den ontwikkelaar terug. Zoo zachtjes aan zullen de details doorkomen zonder dat de hooge lichten te zwaar worden gedekt. Men dekt het schaalje met een kanton. Men kan ook het negatief in een gegroefd trogje of standbakje met slappen ontwikkelaar plaatsen en telkens even schudden. Op deze wijze redt men, wat er te redden is en later kan men, zoo noodig, op contrastrijk gaslichtpapier afdrucken.

EEN DROOGREK VOOR AFDRUKKEN.

Een zeer practisch apparaat kan men zich op de volgende wijze vervaardigen. Men maakt van latten twee rechthoeken, die men in de lengte met touwtjes bespant, evenwijdig en op één cM. afstand van elkaar. Nu schroeft men aan één kant in de lange latten, op 10 cM. afstand van elkaar, duimen, bij beide ramen precies gelijk. Deze dienen om er dwarslatten in te kunnen leggen. Vervolgens worden de rechthoekige ramen aan den langen kant met scharnieren aan elkaar bevestigd. Als men het geheel dichtklapt, moeten de duimen aan den buitenkant zitten. Als men nu aan elken kant drie, in de duimen passende latjes heeft, kan men die op willekeurige afstanden tegenover elkaar er op leggen en zoo, naar de grootte van de te drogen foto's, het rek in vakken verdeelen. De afdrucken worden nu tusschen de touwtjes in het rek gezet, de kleine dicht bij het scharnier, de grootere verder weg. Voor beschadigen behoeft men niet bang te zijn, want te drogen foto's trekken altijd krom naar den kant van de gelatine. Het apparaat kan ook goed voor het drogen van films worden gebruikt, wat de moeite van ophangen bespaart. Vooral in den winter, wanneer men voor snel drogen, wat meestal gewenscht is, vaak op de huiskamer is aangewezen, kan zulk een inrichting, waar men in een klein bestek heel wat bergen kan, goede diensten bewijzen. V.

De schooljongen kon over geen enkel onderwerp een opstel maken. Ten einde raad gaf de onderwijzeres het onderwerp: een voetbalwedstrijd.

Toen het papier werd ingeleverd, las zij: „Regen — wedstrijd afgelast.”

Onze POSTZEGEL-RUBRIEK

Het zal den postzegelverzamelaars onder onze abonnees zeker aangenaam zijn te vernemen, dat wij voortaan op geregelde tijden een postzegelrubriek in „Panorama” zullen opnemen.

De eerste treffen zij reeds hieronder aan. Ook deze rubriek zal zoo veel mogelijk worden geïllustreerd.

Postzegels verzamelen is een liefhebberij, waarvan het einde niet te zien is. Wij willen hiermede niet zeggen, dat het aantal verzamelaars op den duur niet minder wordt of iets dergelijks, doch wij bedoelen, dat er nog zooveel nieuwe zegels uitgegeven worden, dat er nooit een verzamelaar zal zijn, die een verzameling compleet kan krijgen.

Sommige staatjes zien er bijvoorbeeld in het geheel geen bezwaar in, om, al is er de eene week pas een nieuwe 5-cent zegel verschenen, de volgende week weer een serie uit te geven, meestal ter herinnering aan een of andere gebeurtenis, met natuurlijk weer een 5-cent erbij.

En nu moet men als verzamelaar al deze zegels maar zien te bemachtigen en bewaren, met het gevolg, dat men voor al zijn moeiten nog geen land compleet krijgt.

Daarom moeten we echter trachten, een of meer landen als het ware „zonder mankeeren” te bezitten. Dit is toch veel makkelijker dan zooveel landen te completeeren.

Uit 't bovenstaande volgt dus, dat 'n verzamelaar zich moet beperken tot een of ander land of werelddeel. Dit is dan ook de reden, waarom er thans in ons land zooveel verzamelaars zijn van Nederland, Europa en Ned.-Indië, Amerika enz. Vooral Nederland en Koloniën is in dezen tijd zeer gewild, wat blijkt uit het feit, dat al deze zegels, d.w.z. de betere soorten, alle worden vastgehouden en er flinke prijzen voor worden betaald. Dit is dan ook de oorzaak, dat er in het buitenland ook zeer veel verzamelaars van Nederlandsche zegels zijn. Vooral Duitschland telt vele verzamelaars op dit gebied.

Als verzamelaar van een of ander land, stuit men wel weer

op andere moeilijkheden, die echter zeer makkelijk te vermijden zijn, maar waar de meeste philatelisten zoo aan „gehecht” zijn, dat zij er zich niet van laten scheiden, n.l. het voordrukalbum e.d.

Door deze albums toch wordt de verzamelaar geheel aan banden gelegd. Staat er een zeker zegel in aangegeven, hetwelk de philatelist uit principe niet als frankeerzegel erkent, dan is hij toch verplicht, omdat het album het zoo

De eerste Esperanto-postzegels,

door de Sowjetregering uitgegeven ter gelegenheid van het 6e Esperanto-Congres te Leningrad.

wil, dit zegel in zijn verzameling, op te nemen. Is een zegel echter niet vermeld, dan zal hij deze ook niet kunnen opnemen. De philatelist is zijn vrijheid kwijt, met meestal het droeve gevolg, dat de animo voor het verzamelen minder wordt, ja, soms geheel verdwijnt. Ik wil hier niet zeggen, dat voordrukalbums nietswaardige dingen zijn, integendeel. Een dergelijk album is voor den beginnening zeer gewenscht om regelmaat in het verzamelen te leren kennen. Want dit is iets, wat in de philatelie nimmer vergeten mag worden. Zoodra de verzamelaar wat meer thuis raakt in zijn materie,

zal hij de fouten van een dergelijk album bemerken en naar iets anders uitkijken. Hij zal dan spoedig tot de overtuiging komen, dat er niets anders op zit dan, wil men ten minste geheel vrij zijn, zelf een album te maken. Hiervoor behoeft men niet terug te schrikken, want zoo'n werk is het niet. Aan de hand van een catalogus, hetzij een Fransche, Duitse, Engelsche of andere uitgave, kan men naar eigen zin een album maken. Komt men als speciaal verzamelaar eenige ruimte te kort, dan kan men zonder het album te ontsieren, bladen bijvoegen en heeft men dus zonder veel moeite de kwestie, die bij een voordrukalbum zeer veel hoofdbreken gekost zou hebben, opgelost. Dat de grootste verzamelaars hun verzameling op losse, eigengemaakte vellen bezitten, is zeer zeker het beste bewijs, dat een eigengemaakt album (want hiermede zijn ook de losse bladen van den grooten philatelist te vergelijken), het beste is.

EEN VOLKENBONDZEGEL.

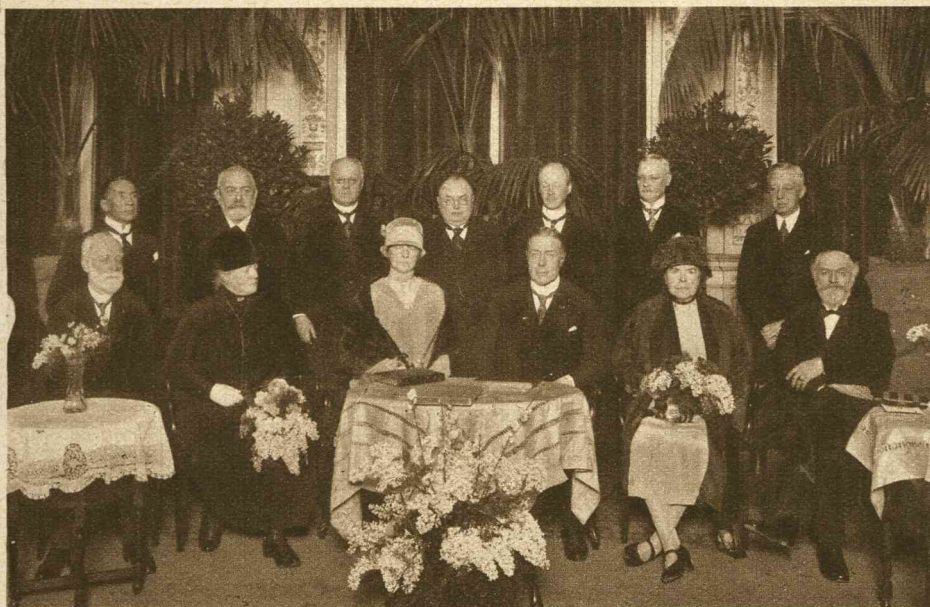
Het internationale arbeidsbureau te Genève heeft een zegel uitgegeven, dat op de indentiteitscertificaten der Russische en Armeensche vluchtelingen gebruikt zal worden. Het draagt de beeltenis van den beroemden Noorschen Poolonderzoeker, Frithjof Nansen, die, in samenwerking met het internationale arbeidsbureau, de leider en oppercommissaris voor de vluchtelingen is. De opbrengst van het zegel, dat ter waarde van 5 francs werd uitgegeven, vloeit in de vluchtelingenkas.

Het zou o. i. niet goed zijn, wanneer wij een dergelijk zegel in een album plaatsten, aangezien men een verzamelaar van postzegels is en niet van dergelijke bijzonderheden.

Wij gelooven stellig, dat bovengenoemd zegel niet onder de „frankeerzegels” gerekend mag worden en dus niet op een plaats in het album recht heeft. Het zegel in kwestie heeft o. i. hetzelfde doel als een zegel, dat in ons land op een huurcontract gebruikt wordt, en dient dus slechts in de eerste plaats om het stuk, in dit geval de indentiteitscertificaten, als echt te garanderen en in de tweede plaats, om de kas te bevoorraden.

Het bovenstaande is onze persoonlijke meening, maar wij zeggen erbij, nog niets te weten van hetgeen diverse handelaren van plan zullen zijn.

Van Heinde en Verre

Het afscheid van Leidens burgemeester

Donderdagmiddag der vorige week nam Jhr. Mr. Dr. N. C. de Gijsselaar, burgemeester van Leiden, afscheid van de burgerij. Onze fotograaf maakte bovenstaande groep, waarop men, zittend v.l.n.r. ziet: Prof. Dr. P. J. Blok; Mevr. Volkenhoven-de Gijsselaar; Mevrouw de Gijsselaar; burgemeester de Gijsselaar; Jkvr. de Gijsselaar; den heer A. Mulder, wethouder. Staande een groep autoriteiten, die bij het afscheid aanwezig waren.

De Chineesche bisschoppen in ons land

De vorige week bracht een viertal Chineesche bisschoppen een bezoek aan ons land. Onze fotograaf maakte een foto van hen bij hun aankomst te Amsterdam.

Vergaan!

De Fransche bark „Eugène Schneider”, die nabij de Engelsche kust in aanvaring kwam met de „Barutu” en onmiddellijk zonk. De vier en twintig opvarenden kwamen om het leven.

Kolonel P. S. Groen,

inspecteur van het korps Mariniers, heeft den 1en Januari den dienst met pensioen verlaten.

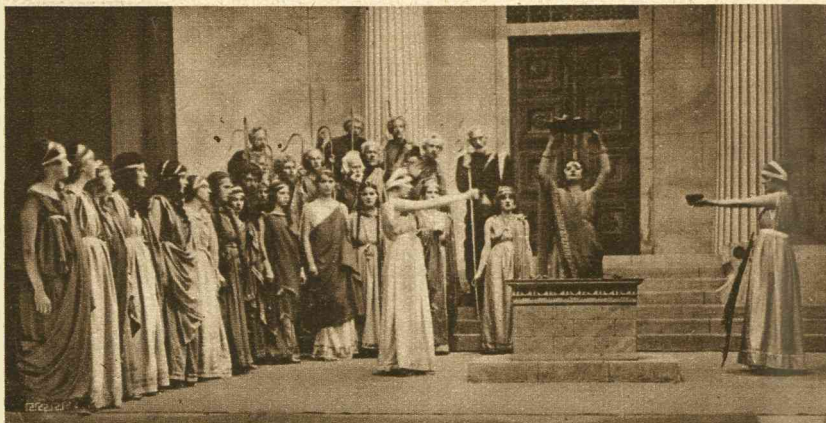
M. Zeldenrust †

Te Amsterdam is plotseling overleden de heer M. Zeldenrust, een bekende figuur in de schermwereld.

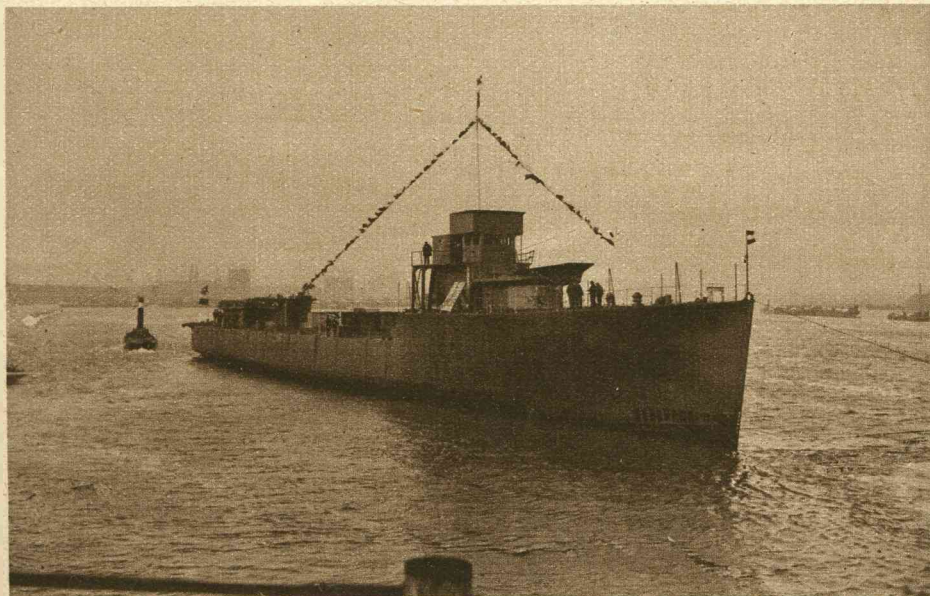
De laatste nachtwaker gaat verdwijnen

De nachtwaker van Gramsbergen, de heer Harm Evers, die van 1 April 1900 af deze functie vervulde, ging 31 Dec. l.l. met pensioen. Met hem verdwijnt de laatste „klepperman” van ons land.

De „Oedipus”-opvoering te Arnhem

Door leerlingen en oud-leerlingen van het Arnhemsch Stedelijk Gymnasium werd de vorige week in den Stadsschouwburg aldaar een opvoering in het Grieksch gegeven van Sophocles' „Oedipus”.

De tewaterlating van de „Evertsen”

De vorige week is van Burgerhout's Machinefabriek en Scheepswerf te Rotterdam met goed gevolg tewatergelaten de torpedojager „Evertsen”. Links de boot, die bestemd is voor den dienst in Ned. Indië, rechts een groep der aanwezige autoriteiten. (x) Z. Exc. Lambooy, min. van Oorlog.

① 'S LEVENS LOOP... ①

De dokter stond aan het bed van den zieke, die zijn vermagerd lichaam, dat door een verterende koorts was aangegrepen, onrustig van den eenen kant op den anderen wierp.

De stilte, die bijna beangstigend was, werd slechts af en toe onderbroken door het gesteun van den stervende. De dokter voelde zijn pols en schudde het hoofd. Neen, hier kon geen menschelijke kennis meer baten. De vreeselijke ziekte had het lichaam van den zieke reeds geheel uitgeput, en bovendien was er nu nog een ernstige longontsteking bij gekomen.

In de kamer er naast lag een jonge vrouw. Vier dagen en vier nachten had zij reeds, zonder een oog dicht te doen, aan het bed van den beminden zieke gezeten. Met geweld had de dokter haar uit de ziekenkamer gebracht en een bijna doodelijk-diepe slaap had snel gezegevierd over zorgen, angst en afmatting.

De dood maakte zich gereed zijn taak te volvoeren.

De dokter, die een vriend van den zieke was, streek nadenkend met de hand langs zijn voorhoofd. Hij dacht na, of hij nog iets zou kunnen doen.

„Misschien...” zei hij in zichzelf na een oogenblikje. „Ik zal het in ieder geval proberen...”

De stervende lag nu volkomen stil. Men hoorde niet het minste geluid. Opeens klonk er een zacht gegons in de kamer. Een mug, niet grooter dan een paar millimeter, zweefde heen en weer, beroerde even de lippen van den zieke, liet er zich, misschien een paar seconden slechts, op neer en vloog toen weer weg door het open venster. Wie weet, waar zij heen vloog? Zij moest zich haasten, want haar was slechts een kort leven beschoren, misschien nog korter dan dat van den halfdooden man....

De dokter stond op, schudde een poeder uit in een glas, halfvol met water.... „Het is het laatste middel....” mompelde hij.

De klok sloeg twaalf uur....

Langzaam stoomde de geweldige passagiersboot op de haven toe. Op het dek stond een forsche man, in de kracht van zijn leven en met een door de zon gebruind gelaat. Heel zijn voorkomen duidde op kracht en levensmoed.

Naast hem, over de reeling geleund, stond een joviaal-uitziende, oude heer.

„Ik dank U wel voor de aangename uren, die U mij gedurende onze reis door Uw interessante verhalen heeft bereid. Ik heb er echt van genoten. Reeds van mijn jeugd af, heeft niets mij zoozeer geïnteresseerd als de stoutmoedige expedities van die koene onderzoekingsreizigers, die door hun drang tot ontdekkingen steeds weer in allerlei gevaren en ontberingen gedreven werden. Ik heb thuis een heele groote collectie van hun reisbeschrijvingen!”

De oude heer zweeg even en ging toen verder:

„Als ik er over nadenk, dan... ja, dan moet ik toch zeggen, dat de groote ontdekkingsreizigers altijd of bijna altijd aan het hoofd van groote, uitstekend uitgeruste karavanen er op uitgetrokken zijn. Alle denkbare maatregelen werden genomen, om hen te beschermen en met alle toevallig-ongunstige omstandigheden werd, voor zoover het mogelijk was, vooraf rekening gehouden. U is echter alleen met een neger van de eene kust naar de andere getrokken, dwars door een totaal onbekend gebied, terwijl U in aanraking kwam met volkeren, die misschien nog nimmer een blanke hadden aanschouwd en aan wie Uslechts door een bijna sprookjesachtige aaneenschakeling van wonderen niet ten offer gevallen beht.”

De ander knikte.

„Dat moet ik toegeven,” zei

„Droomkoninkje”

Henkie Klein, die in de naar Herman Heijermans' boek „Droomkoninkje” gemaakte film de titelrol vervult, gekiekt terwijl hij in de Residentie aan den wandel was.

AAN ALLEN

*Het nieuwe jaar doet jong en frisch
Zijn intrude in het leven.
Zijn komst is een verblijdenis,
Die nieuwe hoop komt geven.*

*Zoals herbloeien van het veld
Van eens geteisterde gouwen
Opnieuw een rijken oogst voorspelt
En weergeeft het vertrouwen.*

*Want al wat nieuw is, jong en frisch,
Licht ons vol vreugde tegen;
Het draagt in zich geheimenis,
Die hoop verwekt op zegen.*

*Zoo gaan wij nu het nieuwjaar in —
Het oude... is 't verleden —
Dus wensch ik allen, bij 't begin,
Veel heil, geluk en vrede!*

Rosa Corthauts.

hij toen. „Ik begrijp zelf nauwelijks, dat ik nog in leven ben. Minstens twintig maal heb ik mij in omstandigheden bevonden, waarin ik mijzelf absoluut verloren waande, en ik behoor heusch niet tot hen, die reeds vreezen den dood voor oogen te hebben, als er nog geen ernstig gevaar dreigt.”

Het begon te schemeren. Het was mistig, het schip kon niet binnen komen en moest daarom op de reede voor anker gaan. Ratelend en rammelend schuurden de ankerkettingen langs de boorden van het schip.

Op ditzelfde oogenblik liet de Afrika-reiziger zijn versch aangestoken sigaar op den grond vallen. Hij bukte zich en ter zelfder tijd hoorde men het geluid van brekend ijzer, en daar, waar een seconde geleden nog het hoofd van den reiziger was geweest, suiste een centenaarszwaar stuk ankerketting door de lucht.

De oude heer verbleekte.

„Dat was de een en twintigste maal,” mompelde hij. „Ongeloofelijk, inderdaad.”

Maar de rij was hiermee nog niet gesloten.

Toen het vloed was, legde het schip aan den kademuur aan, die nu minstens vijftien meter lager lag dan het opperdek van het hoogliggende schip.

De ontdekkingsreiziger kwam door zijn zorgeloze onachtzaamheid, die hij zich hier op het veilige schip veroorloofde, in aanraking met een naar buiten gedraaid laadboom en kreeg daarvan zoo'n geweldigen slag, dat hij over de reeling geslingerd werd.

De dames lieten een kreet van ontzetting hooren, de heeren huiverden.... De oude heer greep naar zijn voorhoofd. Het duizelde hem. „Dus toch nog door den dood gegrepen en wel op het laatste oogenblik! Want welk toeval zou hem hier nog hebben kunnen redden?”

En toch! Op de kade lagen een paar uitgeladen balen, en juist hierop was de ontdekkingsreiziger neergekomen.

Hij stond op, rekte zich uit en bereikte langs de ladingsbrug het schip weer.

Men omringde hem, feliciteerde hem, en het uitbundigst in zijn gelukwensen was de joviale, oude heer.

„De dood heeft geen macht over U,” zei hij, toen hij afscheid nam....

De ontdekkingsreiziger reisde met het schip door naar de volgende havenstad, waar hij woonde.

Hij had geen familie en hield zijn woning slechts aan om de meubelen, die hij van zijn ouders had geërfd, en waarvan hij niet wilde scheiden. Een oude huishoudster zorgde voor hem, zoo vaak, of liever zoo weinig, hij zijn intrek in de woning nam.

Het was nacht. Gevangen in een droomlozen slaap, rustten lichaam en geest van den man, die den dood reeds zoo vaak in het aangezicht gezien had....

Door het wijd openstaande raam drong de frissche nachtlucht naar binnen. Van het huis aan den overkant scheen het gedempte licht door het raam van de ziekenkamer, een sterfkamer. Schrille tegenstelling! Hier, in deze kamer, lag een man, op het hoogtepunt van zijn leven, gezond en ijzersterk, die was gaan slapen met het hoofd vol nieuwe plannen, en ginds, in de andere kamer, lag een menschelijk wezen, welks leven langzaam-aan uitdooft.

Maar in beide kamers de rust van den nacht....

Diep en regelmatig was de ademhaling van den ontdekkingsreiziger.

Toen klonk er opeens een hoog, gonzend gezoem in de kamer.

Verscheidene minuten hield het zoemen aan, toen werd het even stil. De mug had zich op het gezicht van den slapenden man gezet. Vlak onder het oog bevond zich een wondje, niet grooter dan de punt van een speld. Juist dáár zette zich het diertje neer, om te trachten het honderdste deel van een druppel bloed machtig te worden.

Ingespannen probeerde het den teeren angel in het vleesch te boren, maar een onwillekeurige handbeweging van den slapenden man joeg hem weg.

Buiten sloeg de klok twaalf uur....

Het was vier dagen later. Wederom stond de dokter bij het

En bijzonder fraaie kiek van het met een geweldige sneeuwvacht bedekte Zwitsersche hooggebergte

Straatje in de stad Perugia.

bed van den zieke. Hij schudde weer het hoofd, maar nu niet uit moedeloosheid, maar uit een verheugd niet-begrijpen. En hij sprak tegen de jonge vrouw, die uitgeput in een stoel gevallen was:

„Er is geen twijfel aan, er is inderdaad een wonder gebeurd: al de organen beginnen weer beter te functioneeren, de crisis is voorbij....”

Overgelukkig keek de jonge vrouw hem aan met groote oogen, waarin tranen van dankbaarheid trilden....

Op denzelfden dag belde de joviale, oude heer, die zich op zijn doorreis bevond, aan het huis van den ontdekkingsreiziger. Een oude vrouw met een behuuld gezicht deed hem open. Een geur van bloemen kwam den ouden heer tegemoet. „Wilde U mijnheer spreken? O, o, dat kan niet meer.... U kunt hem alleen nog maar zien....”

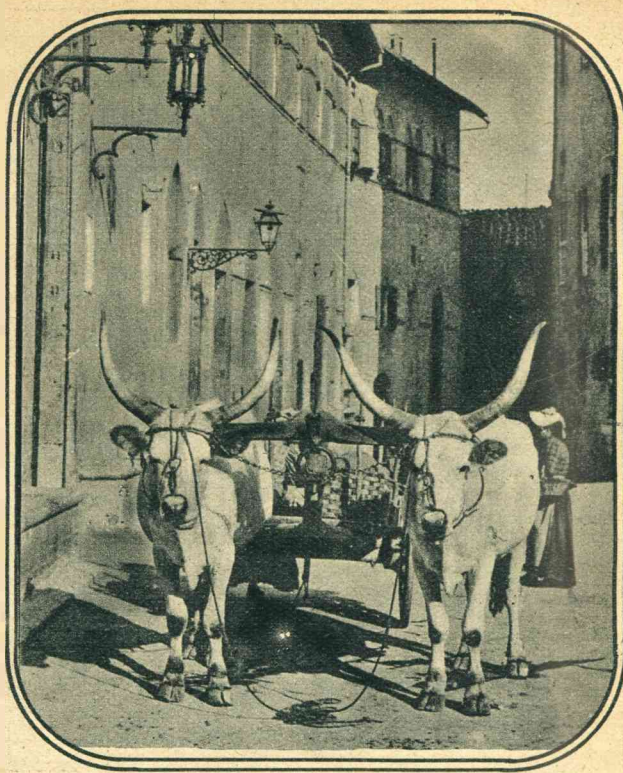
Zij ging den heer voor en opende de deur van een kamer, waarin de eenvoudige, eikenhouten kist stond. De oude heer herkende direct den ontdekkingsreiziger. Als aan den grond genageld bleef hij staan. Hij kon geen woord over zijn lippen brengen.

De oude vrouw vertelde:

„'s Nachts moet een mug of een ander insect hem gestoken hebben. In het begin heeft hij er geen acht op geslagen. Den volgenden dag was het te laat en gisteren is hij gestorven....”

„Een mug, een mug.... en dan déze man....” zei de oude heer toonloos. „Wat weten wij eigenlijk van des menschen lot en leven....?”

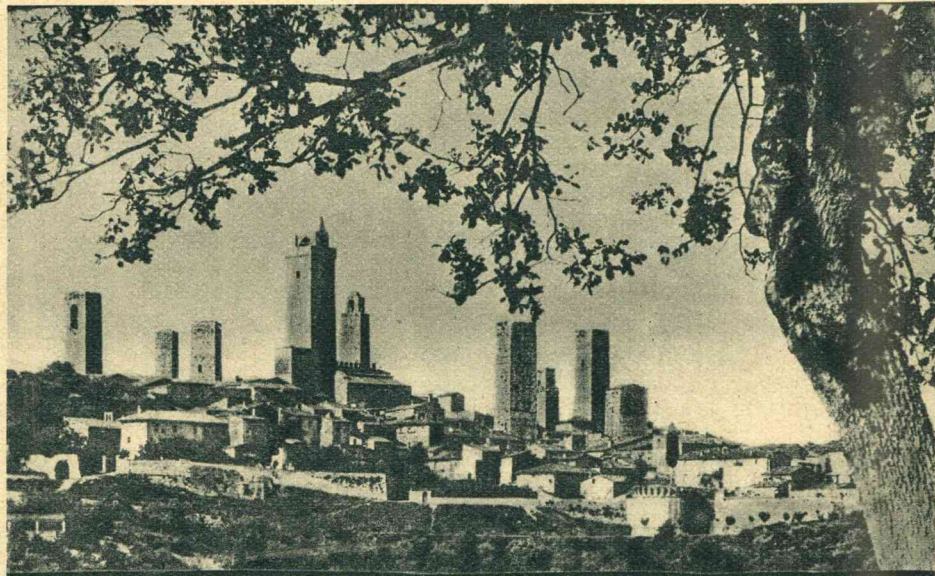
B. I.

Oxen met ossen bespannen vrachtwagen in een Italiaansche bergstad.

Oen der stadsmuren van Orvieto.

Gezicht op het stadje San Gimignano.

STEDENSCHOON IN ITALIË.

Tot wat op ons, bewoners der lage landen, bij een reis door Italië al een zeer diepen indruk maakt, behooren zeer zeker in de eerste plaats de bergsteden. En dan vooral die steden in het gebergte, welke niet verscholen in de dalen, maar, zooals in verscheidene streken het geval is, boven op een hoogen, machtigen berg gebouwd zijn. Deze bergsteden zijn oud en waren voorheen geweldige vestingen. Van hun muren, — en welk een muren! — blik men vlak voor zich langs steile rotswanden zoó in de vlakten en dalen, die soms diep als een afgrond zijn. Het zijn hechte, onverwoestbare steengevaarten, als waren ze door reuzen gehouwen uit de toppen der rotsen, waarop ze zich verheffen. En toch, hoe liefelijk is tevens de indruk, dien de bezoeker bij een wandeling door de straten, de stegen, over de

pleinen en langs de wallen van deze steenen gevaarten krijgt; dat komt door de zon, die ze zoo heerlijk vergulden kan, de bloemen, die de vensters, die anders wel barsche schietgaten zouden lijken, versieren; de menschen, die met hun vaak schilderachtige kleeding en luidruchtig gedoe er leven en kleur in brengen. Men kan er zich soms midden in de middeleeuwen wanen. Het stadje San Gimignano met zijn vele sobere en statige torens is onvergetelijk. Orvieto met zijn heerlijke wijnbergen, waarin de mannen met het bovenlijf naakt en zongebroond

en de vrouwen in bonte jurken en hoofddoeken werken. — Perugia, met zijn fleurige weekmarkt, waar het tusschen de kramen en tenten wemelt van heerlijke typen, boeren en boerinnen van een ouderwetsch, mooi ras; de monumentale ossen voor wagen of ploeg gespannen; de ezels, welke men met aan weerszij een met vruchten en koopwaar beladen mand de steile wegen ziet opklimmen; de samenkomst van de vrouwen, met kruiken op hoofd, heup of schouder, om water te halen, aan de schilderachtige putten op de pleinen: en nog zoovele pittoreske en romantische tafereeltjes.... o, welk een geheel andere sfeer is dat alles dan onze vaderlandsche! En hoe pakkend en verrassend voor ons Noorderlingen!

Wij geven op deze pagina eenige kieken, die onzen lezers, zoo hopen wij, eenigszins een blik mogen geven op die merkwaardige sfeer der Italiaansche bergsteden.

Pleinje te San Gimignano.

Straatje in het stadje Orvieto.

Pleinje te San Gimignano.

EEN MONSTER VAN VIJFTIEN MILLE

DOOR C. REGINALD HOWLES

3) Ik heb mij overtuigd, dat onze prooi thuis is. Daarstraks was de garage leeg, maar nu staat de Hudson op zijn plaats en de radiator is reeds geheel afgekoeld, zoodat Mr. Hickson kort na ons eerste bezoek zal zijn thuisgekomen."

Ik stond verstomd. „Maar waarom, bij George, heb je dan daarstraks niet van de gelegenheid geprofitteerd?”

Hij lachte geheimzinnig.
„Ik vond 't niet fair,
Reggie.”

Maar aan het tintelen van zijn oogen zag ik, dat hij den draak met mij stak.

Spoeedig vonden wij aan de achterzijde van het huis een deur, die niet op slot was. In het tegenovergestelde geval zou het ons overigens slechts enkele minuten langer opgehouden hebben. Roxton, die een fabelachtig geheugen had voor het plan van een huis, leidde mij met feillooze zekerheid bij mijn pols door het duister. Zonder eenig obstakel — ik schaamde mij bijna over den eenvoud van dit „geval” — stonden wij hoogstens een minuut later in de „postzegelgalerij”, waar Jack thans met een snelle handbeweging het paneeltje

Zijn vaardige vingers hadden in een oogwenk de Guyana-zegel uit zijn lijst gelicht. Hij gaf mij het monstrueuze ding in bewaring, terwijl hij zelf het kostbare gouden lijstje met de briljanten in zijn zak stak.

Terug in den corridor sloeg hij niet rechtsaf naar de trap, maar ging linksom en hield stil voor een deur, die ik met een schok herkende als behoorende tot Mr. Hickson's slaapkamer.

„Jack,” fluisterde ik gejaagd, „wat ga je beginnen? Dit is . . .”

Hij maakte een afwerende beweging en tegelijkertijd drong mij de adem-afsnijdende reuk van ammonia in den neus, dat het hoofdbestanddeel vormde van een door hemzelf gevonden verdoovingsmiddel. Na een licht gekraak van de deur, dat mij als een vervaarlijk lawaai in de ooren klonk, stonden wij in de kamer, die grillig werd verlicht door een kaars in een zwaren bronzen kandelaber. Hickson, gehuld in een fantastische pyjama, die geheel bij zijn onrustigen persoon paste, scheen in slaap te zijn, maar wentelde niettemin wild heen en weer in zijn bed. Een paar geruischlooze schreden, 'n tijgerachtige

sprong en Roxton drukte den nerveuzen slaper zijn kalmeerend sponsje over neus en mond.

„De postzegel, Reggie?” vroeg mijn vriend zoo rustig, alsof wij op ons terras zaten. Met stijgende verwondering zag ik hem twee fleschjes met een kwastje deponeren op een tafeltje, terwijl hij zich gemoedelijk op den rand van het bed zette. Een der fleschjes bleek lijm te bevatten, waarmee hij den afschuwelijken zegel van vijftien mille zorgvuldig op Mr. Hickson's voorhoofd bevestigde.

Het tweede hield een heldere, dikke vernis in, waarvan hij verscheidene lagen over den postzegel heen

streek. Met gespannen aandacht keek ik toe en begon thans te begrijpen, dat Jack onzen onuitstaanbaren buurman wilde treffen in hetzelfde voorwerp, waarmee hij ons zoo eindeloos verveeld had. Ten slotte stond Roxton op en beschouwde met voldoening zijn werk.

„Dat zal hem onsterfelijk belachelijk maken tegenover zijn bedienden, Reggie, en hoe eerder hij ze ontslaat, hoe eerder het verhaal in wijden kring de ronde zal doen.”

„Maar hij zal toch wel dat ding verwijderen, vóór...”

„Ja, daar' boy, dat zou hij, als die laag vernis er maar niet was. Nu is hij natuurlijk als de dood zoo bang, zijn afgrijselijk jweeltje te beschadigen en zal hij waarschijnlijk een chemicus te hulp roepen.”

Alle voorzichtigheid vergetend, lachte ik nu hard op. Het was inderdaad geniaal bedacht. Roxton nam een beschreven telegramformulier uit zijn portefeuille en rolde het peinzend op. „Eigenlijk had ik nog verder willen gaan,” mompelde

hij. „Dit telegram was een stille wenk aan mijn geestigen vriend, den journalist Laplage, dat hier kopij voor hem te halen was. Hij zou er een onbetaalbaar feuilleton voor de groote bladen over geschreven hebben. Maar in dat geval zou ik mij niet het gouden lijstje willen toe-eigenen, wat mij nu evenwel na dezen tijd van nietsdoen practischer toeschijnt. Bovendien zou ik het eigenlijk een te zware straf vinden voor dezen goed-bedoelenden zondaar Neem een sigaret, Reggie.” — En het ineengerolde telegram in de kaarsvlam houdend, presenteerde hij mij vuur . . .

Acht paartjes tegelijk getrouwd

Op eersten Kerstdag stapten er in de kerk van St. George den Martelaar, te Southwark (Engeland) acht paartjes tegelijk in het huwelijksbootje. Op onze foto ziet men hen, in de sacristij verzameld, om het register te teekenen.

BERICHT

In ons volgende nummer zullen onze abonnees het eerste gedeelte aantreffen van ons nieuwe feuilleton

„DE TWEE GROOTE VERLANGENS"

EEN BIJZONDER BOEIEND VERHAAL

Wij raden koopers van losse nummers aan, zich op ons blad te abonneeren. Alleen dan kunnen zij verzekerd zijn geen enkel vervolg te zullen missen en het bij verschijnen steeds direct te ontvangen.

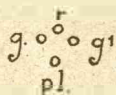
HOE BEHANDEL IK MIJN ONTVANG-INRICHTING ?

Ieder bezitter van een radiotoestel moet leeren, hoe een toestel moet geregeld worden om goede ontvangst te verzekeren; zoo velen sukkelten maar voort en krijgen weinig geluid, terwijl dit bij een beetje meer kennis van zaken niet noodig zou zijn. Men kan nu eenmaal niet bij elke onregelmatigheid een expert halen; dit wordt te kostbaar en . . . men is vaak nog niet geholpen, omdat zoo velen de fabricatie van radiotoestellen ter hand genomen hebben (en nog meerderen den verkoop daarvan), die niet voldoende onderlegd zijn om dit moeilijke vak naar behooren uit te oefenen. Het is dan ook bedroevend en verbazingwekkend, zooveel prul-toestellen er in den handel gebracht worden en de serieuze koper doelt beter, een beetje meer te besteden voor ietsgoeds, dan zich voor weinig geld een toestel aan te schaffen, waarvan hij slechts het uiterlijk kan beoordeelen en dat om te concurreeren is opgebouwd uit minderwaardige onderdeelen.

Een vorigen keer heb ik gesproken over de behandeling van den accu en hebben we o.a. gezien, dat het accu-zuur in een goed geladen accu een bepaalde dichtheid moet hebben, dus een bepaald soortelijk gewicht. De instrumenten voor de bepaling hiervan zijn nogal kostbaar, waardoor men er niet zoo licht toe komt, deze zaak te onderzoeken. Een Amerikaan nu geeft een eenvoudig en praktisch middel, dat ieder kan toepassen. Men zuigt (met een spuitje, waarmee men vulpenhouders vult b.v.) een weinig vloeistof uit een nieuwen, goed geladen accu en doet dit in een hoog, smal glaasje, een maatglaasje bijvoorbeeld. Nu kneedt men een balletje van was, dat in s.g. niet veel van het accu-zuur verschilt en in de vloeistof zal drijven. Dit balletje bezwaart men met hageltjes, die men er in kneedt, zóó dat het juist in de vloeistof zweeft met den bovenkant tegen de oppervlakte. Het balletje wordt niet door het zuur aangetast. Als men dit instrumentje bewaart, zal men daarmee altijd weer het zuur op dezelfde wijze kunnen controleren. Men doet het natuurlijk bij een 4 volt accu voor beide

cellen. Het zuur wordt na onderzoek weer terug gegoten.

Als tweede stroombron noemde ik vroeger al de anode-batterij; tegenwoordig wordt deze bij de meesten vervangen door het z.g. plaatsstroom-apparaat. Dit dient om de anode-spanning uit de lichtleiding te kunnen betrekken; de wisselstroom wordt daarin omgezet in gelijkstroom, waarvoor alweer een lamp dienst doet. Door den gloeidraad van die lamp meer of minder te verhitten kan men de anode-spanning regelen. Dit gebeurt dus, evenals bij het ontvangtoestel, door draaien aan een weerstandsknop. De verhouding nu tusschen de gloeispanning en de anode-spanning van de ontvanglampen is van het grootste gewicht voor de kwaliteit van het geluid. De stroombronnen en hun regeling vormen, om zoo te zeggen, den bloedsomloop van het radiotoestel en het is al net als bij den mensch: als er wat aan mankeert, is de zang er uit. Om een klein begrip te geven van het gewicht van de verhouding van die stroombronnen, wil ik eens heel eenvoudig iets zeggen over de ontvanglamp, die voor de meesten een geheimzinnig apparaat, een soort wonder is. Later zal ik de werking ervan wel

g en gl lamppootjes aan den gloeidraad
r " aan den rooster
pl. " aan de plaat.

eens uitvoerig behandelen ; het komt nu in hoofdzaak op de practijk aan. In zulk een lamp bevinden zich drie z.g. elektroden, n.l. de gloeidraad, die door den accu gevoed wordt; de plaat, die door de anode-batterij wordt verzorgd; en de rooster, dien we voor het oogenblik laten rusten. De gloeidraad zendt, als hij verhit wordt, negatieve electriciteit uit. Stel U voor, dat oneindig kleine, negatief geladen deeltjes door dien draad worden afgestooten. Tegenover dezen gloeidraad bevindt zich de plaat; deze plaat nu wordt ook elektrisch gevoed en wel door het plaatstroom-apparaat, dat er een positieve lading aan geeft. Deze positief geladen plaat nu trekt de negatieve deeltjes aan en wel zoo, dat hij sterkere lading meer deeltjes, om zoo te zeggen, uit den gloeidraad getrokken zullen worden. Het is natuurlijk niet heelemaal zoo eenvoudig als ik het hier voorstel en er zijn voor elke lamp bepaalde grenzen, maar het voorgaande geeft eenigszins een idee, hoe er in de lamp een elektrische stroom ontstaat en hoe nauw die verband houdt met de verhouding van de stroombronnen. Op de werking van den rooster kan ik hier niet nader ingaan; ik moet volstaan met te zeggen, dat het van buiten af wisselende ladingen krijgt en dat het voor onvervormde ontvangst uit den luidspreker noodig is, aan den

rooster van de versterkerlamp een extra-negatieve lading te geven; deze wordt geleverd door een batterijtje, dat zich in den regel in het toestel bevindt. Het kan bestaan uit één of twee zaklantaarn-batterijtjes of wel een speciaal aftakbaar rooster-batterijtje. Deze negatieve roosterspanning is een zeer belangrijk iets en beheerscht als het ware het timbre van het geluid. Hoe groot ze moet zijn bij een bepaalde plaatsspanning, hangt af van het karakter van de lamp en wordt bij iedere lamp aangegeven. Voor hen, die zelf een toestel bouwen, diene, dat ze wordt aangebracht op den input der secundaire winding van den transformator, terwijl de positieve pool van het batterijtje aan den min-accu ligt. De spanning van het batterijtje moet zoo nu en dan gecontroleerd worden. Als de verhouding van anode-spanning en neg. roosterspanning niet goed is, blijkt dit het eerst bij ontvangst van pianomuziek. Als de piano zoo metaalachtig en rammelend klinkt, kan men er haast zeker van zijn, dat de negatieve roosterspanning niet deugt.

Resumeerende, komen we tot de volgende methode, om ons toestel, wat stroomvoeding aangaat, af te regelen. Even zij nog opgemerkt, dat ieder, die dit zelf wil kunnen doen, zich een voltmeter moet aanschaffen.

De gloeidraad-weerstanden worden teruggedraaid, de accu aangezet; vervolgens worden de polen van den voltmeter aan de gloeidraadpootjes van de lamp gehouden (de poot, die uitmiddelpuntig staat, is de plaat; de rooster en de andere zijn plus- en min-gloeidraad (zie de fig.) Het beste is, dunne koperdraadjes, waar men haakjes aan buigt, aan de voltmeterpolen te bevestigen, terwijl men er voor het aanpakken een stukje isoleerkous of ventielslang om schuift. Voorzichtig werken, want als twee pootjes worden geraakt, is de lamp stuk. De gloeidraad-weerstand wordt nu opgedraaid, voor 4 volt lampen tot 3,5 à 3,6 volt. Zoo regelt men de verschillende lampen en dan nog even controleren, of na het aanzetten van de andere lampen de eerste niet gezakt is. De weerstanden moeten dan *steeds* zóó staan; het is absoluut verkeerd, het geluid met de weerstanden te regelen. Nu controleert men of de negatieve roosterspanning is, zooals voor de lamp is aangegeven. Heeft men een voltmeter, waarmee men de hooge voltage van de anode-spanning kan meten, dan verbindt men deze aan de stekkerbussen van het plaatstroom-apparaat, die aan plus- en min-anode (hoogspanning) van het toestel zijn verbonden en draait den weerstandsknop totdat de voltmeter de benodigde voltage aanwijst. Heeft men geen geschikten voltmeter, dan moet men voorzichtig opdraaien totdat het timbre van het geluid naar wensch is. Geef nooit meer spanning dan noodig is; het komt uw lamp niet ten goede.

V.

UIT HET VOLLE LEVEN

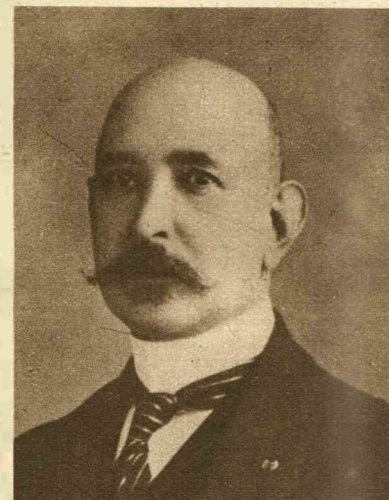
Om het schiereiland Labrador

De heer Isaac de la Penha, chasan en rabbi van de Sephardisch Isr. Gem. te Montreal, oud-Amsterdammer, die beweert recht te hebben op het eiland Labrador, dat aan land een waarde heeft van 30 miljoen dollar. Hij heeft zijn zaak reeds te Londen aanhangig gemaakt.

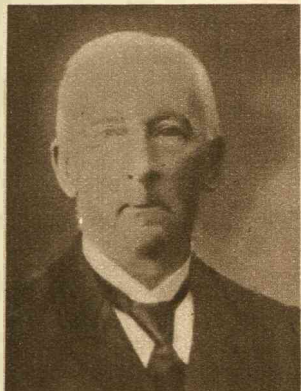
„Welkom vreemdeling”!

In de Stuwestraat te 's-Gravenhage rijdt van 1 Januari af een tram. Onze foto laat duidelijk zien, hoe de jeugd deze verandering van harte welkom heette!

A. E. Zimmerman

Te Velp is overleden de heer A. E. Zimmerman, oud-burgemeester van Zutphen. In 1892 werd hij burgemeester van Hoorn, daarna van Leeuwarden en toen van Zutphen.

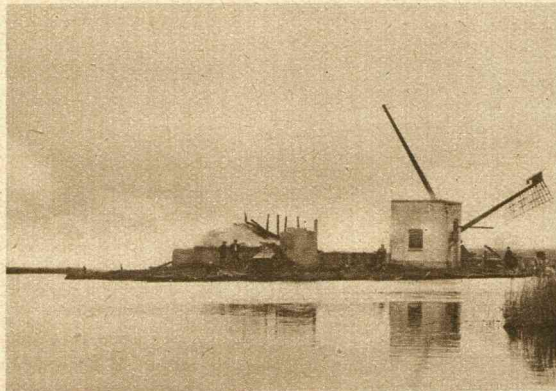
Ds. O. J. Geerling,

predikant der Gereformeerde Kerk te Zalt-Bommel, is op den avond van Eersten Kerstdag plotseling overleden.

Jhr. F. G. A. Gevers Deynoot,

oud-burgemeester van Kethel en Spaland, die te 's-Gravenhage op 57-jarigen leeftijd is overleden.

Een eeuwenoude molen afgebrand

De vorige week Woensdagavond is de zeer oude molen „De Almanak” aan het Oostzijderveld te Zaandam door brand vernield. — De ruïne.

Dr. J. L. C. Overbosch

uit Maastricht, die benoemd is tot directeur van het Gemeentelijk Ziekenhuis te Arnhem.

T. H. de Meester

Tot consul-generaal der Nederlanden te Londen is benoemd de heer T. H. de Meester, thans consul-generaal te Montreal.

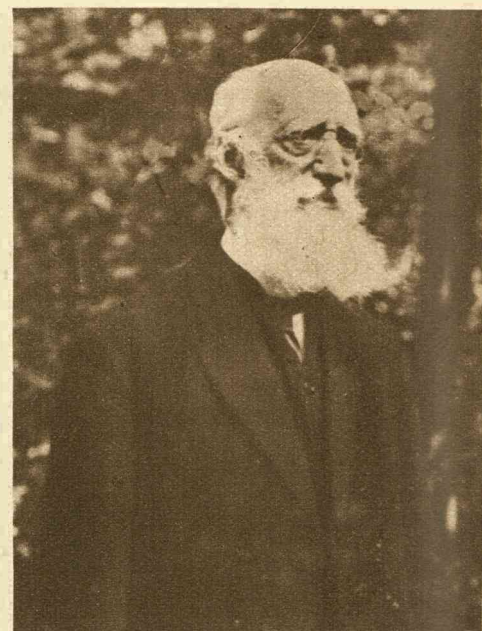
Leidens nieuwe burgemeester

Mr. A. v. d. Sande Bakhuyzen, die tot burgemeester van Leiden is benoemd in de plaats van Jhr. Mr. Dr. N. C. de Gijselaar.

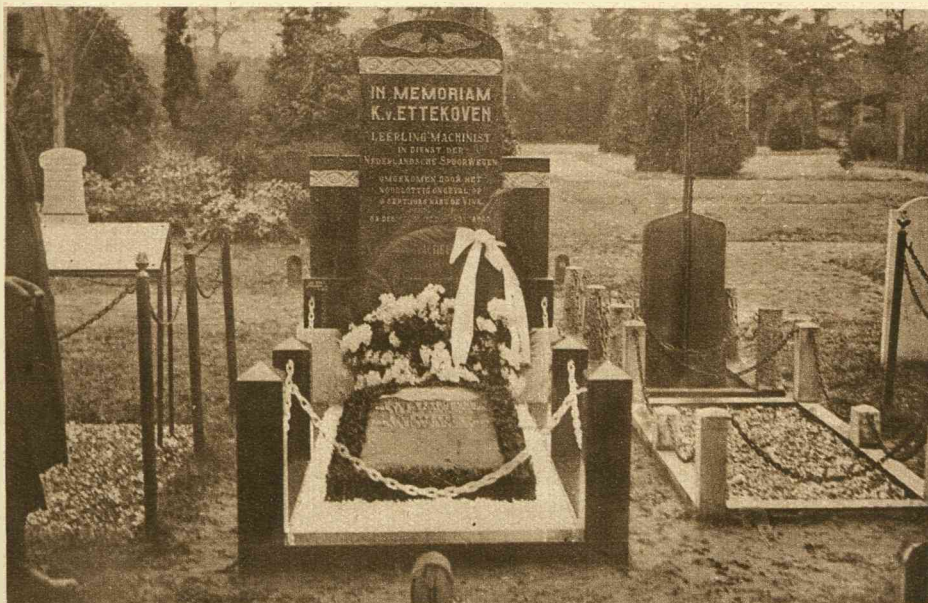
Blauw-Wit—Ajax 0—1

Een aardig spelmoment uit bovengenoemden wedstrijd, die Zondag 1.1. in het Stadion te Amsterdam werd gespeeld en door Ajax met 1—0 werd gewonnen.

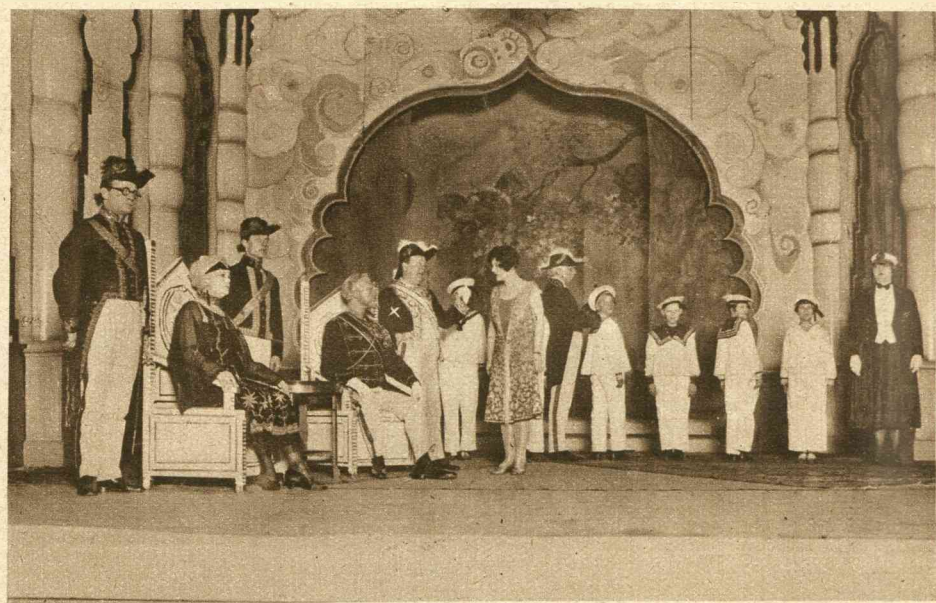
C. H. Peters

De heer C. H. Peters, oud-Rijksbouwmeester, die 1 Jan. 1.1. 80 jaar is geworden.

In memoriam K. van Ettehoven

Zondag 1.1. werd op de begraafplaats Oud Leusden te Amersfoort een gedenkteken onthuld voor den leerling-machinist K. v. Ettehoven, die bij de spoorwegramp nabij de Vink om het leven kwam.

„Feminola”

De vorige week Zaterdagavond werd in het Paleis voor Volksvlijt te Amsterdam de eerste opvoering gegeven van de operette „Feminola”, waarin o.a. de bekende komiek Nap de la Mar optreedt.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Ambitie

Ambitie is het najagen van een doel. Voor vele vrouwen sterft haar gansche quantum ambitie op den trouwdag....

Het doel is bereikt, ze zijn in veilige haven aangeland.... Wat blijft er te wenschen over?

Voor al zij, die geen onmiddellijke financiële zorgen kennen, zijn veelal geneigd hun verder leven als de bekende „kalm vlietende stroom" voor zich te zien.

Het beste bewijs voor deze stelling is wel het groote aantal studeerende meisjes, die haar studie opgeven zoodra ze geëngageerd raken.

Een leven zonder doel is een grauwe leegte.

Niets te hopen.... niets te verlangen.... niets om na te streven!

Het is het streven naar iets beters en hoogers, dat waarde geeft aan het leven.

Met ambitie wordt hier natuurlijk bedoeld een veredelend streven en niet een soort zucht naar pralen en pronken, een begeerte om anderen de loef af te steken, waartoe een slecht opgevatte ambitie gemakkelijk kan leiden.

Ambitie is synoniem met streven, vooruitgang, het bereiken van het ideaal.

Zelfs zij, die niet slagen, zullen den zegenenden invloed van hun streven bemerken.

Iedere mislukking houdt een les in, waarvan de vruchten bij een volgende poging worden geplukt. Uw streven maakt u rijker en beter en verdiept uw inzicht in de levensdingen.

Het streven naar succes heeft meer waarde dan het eindelijk succes zelf.

Voor de huisvrouw en moeder kan dit streven beteekenen: het opvoeden der kinderen, het op honderd manieren indirect helpen bevorderen van het succes van haar man, het weldoen in haar onmiddellijke omgeving, het pogen, het stralende middelpunt van het gezin te zijn, niettegenstaande zorgen, moeilijkheden en ziekten.

Voor de werkende vrouw kan dit streven beteekenen: steeds haar werk zó te doen, dat er een werkelijke behoefte aan bestaat.

Voor de jongeren kan ambitie beteekenen:

Oefening in zelfbeheersching, en het zich vormen naar een ideaal van goedheid en kracht. Iedereen moet een ambitie hebben, een ideaal, een doel, dat onophoudelijk wordt nagestreefd.

En laten wij nimmer vergeten, wanneer wij struikelen en falen, dat een hoopvolle, moedige poging nimmer verloren gaat en dat het ware succes ligt in onafgebroken werk!

Nuttige Wenken.

Het glanzend maken van geel koper.

De goed schoongemaakte, niet gepoetste voorwerpen worden met een mengsel van 1 deel antimonium en 2 deelen verzadigde keukenzoutoplossing overgoten.

Modern hoog model van zwart fluweel met bois de rose- kleurig ripslint in twee tinten.

Recepten

Gestooide kabeljauwstaart.

Benodigd: 1 kabeljauwstaart (ongeveer 750 Gr.), 15 Gr. zout, 100 Gr. boter, $\frac{1}{2}$ citroen, 1 kilo kleine aardappelen.

Bereiding: Maak den staart op gewone wijze klaar, smelt de boter in een grooten, vuurvasten schotel, leg de visch hierin, bestrooi haar met paneermeel en laat haar in den oven gaar worden; bedruip haar dikwijls. Garneer de visch met uitgetande schijfjes citroen en leg er een rand van apart gekookte aardappelen omheen.

Gestooide schelvisch.

Benodigd: 1 schelvisch, 60 Gr. boter, $\frac{1}{2}$ citroen, paneermeel.

Bereiding: Kook den visch op de gewone wijze, neem het vleesch in groote stukken van de graat. Leg deze stukken in een vuurvasten schotel, giet er het citroensap, de gesmolten boter en $1\frac{1}{2}$ dL. water over, bestrooi ze met paneermeel en laat ze in een matig warmen oven 20 minuten afgedekt stoven; daarna nog 10 minuten zonder deksel.

Kaaskoekjes.

Benodigd: 4 hard gekookte eieren, 1 theelepel paneermeel, 1 eetlepel geraspte kaas, 1 eetlepel gekookte rijst, wat zout en 1 theelepeltje kerry, 1 ei, 20 Gr. boter.

Bereiding: Meng alles goed door elkaar met het rauwe ei. Vorm er kleine koekjes van, paneer deze en bak ze in de boter bruin.

Wantjes voor kinderen

(Leeftijd 4—6 jaar.)

De wantjes worden 18 cM. lang, waarvan 10 cM. door de hand wordt ingenomen. Men zet een aantal steken op waar-

van de gezamenlijke lengte overeenkomt met den omvang van den arm en breidt daarop eerst 8 toeren, afwisselend 1 toer recht, 1 toer averecht; daarna een breedte van 4 cM. 2 r., 2 a. Nu moeten de breinaalden worden vervangen door zeer dunne, en een breedte van ongeveer 2 cM. 1 r., 1 a. gebreid worden, waardoor een goede

sluiting om den pols wordt verkregen. Op de eerst gebruikte naalden wordt vervolgens $3\frac{1}{2}$ cM. breed afwisselend 1 toer r. en 1 toer a. gebreid. Een derde gedeelte van het aantal steken wordt op een hulpsnaal genomen en het gedeelte voor de hand nog 6 cM. hooger gebreid, waarvan de laatste toeren worden gevormd door 1 steek r. 1 steek a. Vervolgens worden de steken afgekant. De duim, welke op de op een hulpsnaal genomen steken gebreid wordt, moet 4 cM. lang worden.

Ondeugende kinderen.

Moeders van ondeugende kinderen zijn soms de wanhoop nabij als de kleine bengels, niettegenstaande bedreigingen en standjes, toch even baldadig en ongezeglijk blijven.

Ondeugendheid bij kinderen is — een enkele uitzondering daargelaten — niet synoniem met slechtheid van karakter en ongunstigen aanleg.

Ondeugendheid komt veel bij perioden voor.

Soms duurt zoo'n periode maanden, soms enkele dagen, soms is het slechts een kwestie van enkele uren.

Gaat het ons volwassenen eigenlijk niet even zoo? Voelen we ons soms niet tijdenlang als onder een onontkoombare depressie en zijn we dan niet maar al te dikwijls onaangenaam, onbillijk en humeurig voor onze omgeving?

In zulke tijden kan een woord van bemoediging wonderen doen terwijl een verwijt ons dubbel pijnlijk aandoet, (al hebben we het dan ook dubbel en dwars verdiend!).

Bij ondeugende kinderen dient meer te worden vermeden dan gedaan. Ook hier geldt, dat het beter is te voorkomen dan te genezen.

Wanneer ge uw stouten kleinen bezig houdt met allerlei, wat zijn aandacht volkomen in beslag neemt, dan zal hij geen tijd hebben om katekwaad uit te voeren.

En dan nog iets: het voortdurend verbieden werkt verlamdend op de gehoorzaamheid. Het is of het onophoudelijk „Laat dit, laat dat" voor het kind een aansporing is om juist datgene te doen, wat hem wordt verboden.

In acht van de tien gevallen is ondeugendheid een teveel aan levenslust en een behoefte aan bezigheid.

Er zijn heel veel verschillende oorzaken voor ondeugendheid.

Een kind kan o. m. allerlei katekwaad uithalen, enkel en alleen om de aandacht op zich te vestigen.

Natuurlijk is hier de beste straf: geen notitie er van nemen.

Heel vaak is gebrek aan voldoende slaap, frissche lucht of onverstandig voedsel de oorzaak.

Suggestie is een krachtig hulpmiddel bij de opvoeding. Wanneer gij uw kleine meid er van kunt overtuigen, dat zij voor u altoos een lief, gehoorzaam kind is, dan zal zij er ongetwijfeld een eer in stellen dit ook werkelijk te zijn.

Gezonde kinderen zijn maar al te vaak lastig en.... als we eerlijk tegen ons zelf zijn, moeten we bekennen, dat wij veel te gauw geneigd zijn hun gezond lastig-zijn met „ondeugendheid" te bestempelen.

Het krimpen van wollen kleeren.

Wollen kleedingstukken krimpen niet in de wasch, als men bij het drogen de zeep er in laat. Zijn de kleeren droog, dan wrijft men de zeep er uit.

Rijk geborduurde fluweelen avondcape.

Lieve, jeugdige japon van zwart en wit geruite crepe de chine of tafzijde met geplisseerd rokje, ingezet vest van witte crepe de chine en groote zwarte das.

LIEFDE'S DWAALWEG

door DOROTHY BLACK

Vertaald door DICKY WAFELBAKKER.

4)

„Wat moeten we nu beginnen?” vroeg het meisje angstig. Van tijd tot tijd scheen zij zich werkelijk voor haar toekomst te interesseren.

David boterde de taaie substantie, die door zijn keukenmeid gemaakt was en in een optimistische stemming „brood” genoemd kon worden.

„Ja, wat moeten we nu beginnen?” mompelde hij. „Ik vind het hier bij jou heel prettig, David. Ik zal erg lief zijn . . . Ik beloof je, dat ik alles zal doen, wat je van me verlangt.” Even aarzelde het jonge ding, om er daarna aan toe te voegen: „Laat me hier bij je blijven.”

Ze stond op en ging aan zijn voeten zitten.

„Ik heb geen vrienden,” vervolgde ze. „Nergens . . . Oh, ik zal zoo gehoorzaam wezen.”

„Je moest naar Engeland teruggaan,” zei hij stug. Hij wilde zichzelf nog niet goed bekennen, dat hij het vreeselijk zou vinden, van het kind te moeten scheiden. „Ik zal alles doen, wat je wilt, David,” klonk het zacht.

„Laat me dan beginnen met je vanavond in een warm bad te stoppen,” gaf David te kennen. Ze knikte zwijgend.

Hij nam een groot stuk zeep mee naar de badkamer, carbol en een harden borstel. Hij waschte haar in een bad, dat vol warm water stond en hij ging eenigszins hardhandig te werk.

„Voortaan moet je het zelf doen en er voor zorgen, er altijd zindelijk uit te zien,” zei hij grimmig.

Het was een zwaar baantje geweest en hij was na afloop doodmoe en transpireerde over zijn gehele lichaam.

„Groote goedheid,” mompelde hij, „je hebt waarachtig een heel andere kleur gekregen.”

Alison liet een triomfantelijk lachje hooren. Haar gehele lichaam deed pijn van het boenen, maar ze liet hiervan niets bemerken.

En toen haar haar droog was, kwamen ze tot hun groote verbazing tot de ontdekking, dat het lichtblond was.

Kleeren.

Het zou heel wat tijd vorderen, een lijst te maken van de verschillende dingen, welke Alison *niet* bezat. Men moet evenwel niet vergeten, dat ze vertrokken waren zonder koffers mede te nemen. Het was het beste geweest zoo gauw mogelijk de woning, waarin de vreeselijke ziekte, de cholera, geheerscht had, te verlaten.

Het eenige, wat het meisje dus had meegebracht, was het bundeltje, dat zij voor op den zadel had geladen. Gelukkig had hierin een kam gezeten.

David bleef op een avond heel laat op om een lijst te maken van de artikelen, welke Alison dringend noodig had. Hij was echter vrijgezel en kwam dus onbeslagen ten ijs. De dingen, die hij het allerbelangrijkste scheen te vinden waren: tandenborstels en tandpoeder.

De drogist van het Hoofdkwartier vroeg zich bij ontvangst van het briefje verbaasd af, waarvoor iemand toch zooveel tandenborstels noodig kon hebben en zooveel verschillende soorten zeep. Misschien was de bewuste klant zelf wel van plan een zaak op te richten, peinsde hij.

De kleeren, die arriveerden, zouden zonder twijfel den lachlust van iedereen hebben opgewekt. Er waren o. a. artikelen bij, die zeer geschikt zouden zijn geweest voor een kind van een jaar of drie, terwijl daarentegen in een andere doos tulen toiletten gevonden werden, waarin de heele tengere Alison verdween.

„Ik denk, dat zij hier in dat ongelukkige land geen enkel behoorlijk kledingstuk voor een meisje van jouw leeftijd verkoopen,” merkte David zuchtend op. „Je hadt al lang in Engeland moeten zitten, kindje. Hoe heb je je in 's hemels naam gekleed, voordat je bij mij kwam inwonen?”

Ze wendde haastig haar hoofdje af, doch dit geschiedde toch niet vlug genoeg om de brandende tranen te verbergen, die haar in de oogen sprongen.

„Mams kon heel goed naaien,” zei ze gesmoord.

„En . . . kun *jij* dat dan niet?”

Ze schudde ontkennend met het hoofdje.

„Het eenige, wat ons te doen staat, is zelf eens naar het Hoofdkwartier te gaan,” gaf hij te kennen. „Ik vrees, dat de jurk, die je nu draagt, ieder oogenblik uit elkaar kan vallen.”

„Ja, daarvoor ben ik ook bang,” zei Alison peinzend. Hierop verliet ze het vertrek. Eenige oogenblikken later kwam ze weer binnen. Ze droeg een khaki-kleurig hemd, dat wel driemaal te wijf voor haar was en een pantalon van David.

„Het zit heerlijk gemakkelijk,” zei ze. „Vroeger droeg ik dikwijls vaders kleeren. Maar hij was wat smaller dan jij.”

David viel op een stoel neer en barstte in lachen uit. Hij kon zich niet herinneren in jaren zoo gelachen te hebben.

„Dat is prachtig,” riep hij uit. „Wij kunnen best zulk een pak voor jou laten maken. Dat is een schitterende oplossing. Je ziet er precies uit als een kleine jongen.”

Ze draaide zich op haar hielen om en stak haar handen in de zakken. Een paar dagen later nam ze een schaar en knipte haar haar af. Het viel nu in dikke krullen om haar hoofdje heen en het glansde als goud in de zon. David, die maar een man was, merkte niets

Waar nog geen waterleiding is.

Op Sicilië, het grootste eiland in de Middellandsche Zee en behoorend tot Italië, is een waterleiding een ongekende weelde. De vrouwen halen daarom het benodigde water uit de bronnen en dragen het in steenen kruiken — waarin het lang frisch blijft — naar huis. Natuurlijk breekt er af en toe wel eens een kruik, en de handel in deze watervaten is daarom een loonend bestaan op het eiland. Hierboven brengen wij een foto van een straathandelaar in deze kruiken, een typische verschijning op het eiland.

van de verandering. En ze had nota bene een halven dag niet durven eten, uit angst dat hij boos zou zijn om hetgeen zij gedaan had.

De moeilijkheid van het kleeden was dus in zoverre opgelost. David bestelde een pak voor een jongen van een jaar of twaalf.

Er lag een verheugde glimlach op zijn lippen, toen hij de rekening betaalde, want het was heel lang geleden, sinds hij voor iemand geld had kunnen uitgeven. Toen Alison naar bed was, zat hij den catalogus, welken men hem gezonden had, nog eens door te bladeren. Hij bestelde eenige ellen lichtblauw lint.

„Vrouwen houden van dergelijke dingen,” zei hij grimmig tot zichzelf. Maar wat moest Alison er eigenlijk mee uitvoeren? Voor zoover hij wist, bezat zij geen enkel kledingstuk, waarvoor zij het lint zou kunnen gebruiken. Toen het bewuste versiersel kwam, dankte zij hem vriendelijk en ging naar haar kamertje. Ze borg het lint in een velletje vloeipapier en legde het in het laatje van haar kast. Het was een van haar grootste schatten . . . In haar haar kon ze het evenwel niet dragen, daar dit zóó kort was, dat zij het nergens aan zou kunnen bevestigen.

Op een goeden morgen gaf David het meisje een kat ten geschenke. Het was een wonderleelijk exemplaar met geweldig groote ooren en een klaaglijk stemmetje. Alison zong liedjes voor het beest en gewoonlijk duurde het niet lang, of het lag behaaglijk spinnend op haar schoot te slapen.

Toen ze op een dag een verre wandeling door de bosschen hadden gemaakt, kwamen ze bij den boom; waar Evelyn en haar kindje rustten.

„Kijk eens, David, wat een grappig heuveltje,” riep Alison uit. „En wat een mooie bloemen. David, laten wij er een paar van plukken.”

David stond stil en sloeg haar gade, terwijl zij de bloemen plukte, die hij daar in de dagen van zijn groot verdriet geplant had. Hij begreep, dat hij het kleine meisje de waarheid niet kon vertellen, want het kind had zelf zooveel verloren.

„Iemand heeft hier zeker een tuintje probeeren te maken,” gaf hij ten antwoord. Maar het leek hem toe, alsof zijn hart op dat oogenblik even ophield met kloppen en er kwam een nevel voor zijn oogen. „Het is beter als we maar naar binnen gaan, want het begint te regenen.”

Ze ging huppelend naast hem verder en praatte aan één stuk door. Kort daarna bereikten zij de bungalow. Het huisje had een groote verandering ondergaan. Het was van onderen tot boven met roode bloemen begroeid, welke Alison netjes had opgebonden. Voor alle ramen pronkten zacht rose gordijntjes. Het meisje had deze gemaakt van een voorraad mousseline, die David voor een japon voor haar had laten komen. Hij had er echter zooveel van besteld (twintig ellen), dat zij er eenvoudig geen raad mee had geweten.

Ze had zichzelf leeren naaien en twee dagen na ontvangst van de stof hingen de gordijntjes voor de ramen.

De bungalow maakte inderdaad den indruk, alsof er een getrouwd paartje in woonde.

Het Districtshoofd zond David nog eens een brief, waarbij hij hem bedankte voor zijn groote vriendelijkheid, het weesje in huis te hebben genomen.

David vond het noodig, hem hierop te antwoorden, dat hij bereid was, zoo lang voor het kind te zorgen, maar hij verzocht het Districtshoofd toch, hem te willen waarschuwen, wanneer het een of andere familielid van haar zich mocht komen aanmelden.

„Als *jij* me leeren wilt . . .”

In David zelf had eveneens een groote verandering plaats gevonden. Wanneer wij ons de moeite geven een blik door de zachtrose gordijnen te werpen, dan kunnen wij hem aan tafel zien zitten. Alison is naar bed gegaan. Ze heeft haar handjes onder haar hoofd gevouwen en ligt al in diepe rust, de kat dicht tegen zich aangedrukt.

Op tafel staat zooals gewoonlijk een flesch cognac en een glas. Onwillekeurig strekt David zijn hand naar het glas uit, terwijl hij een boek leest . . . doch onmiddellijk trekt hij die weer terug. Iederen avond wordt dezelfde strijd gestreden. Maar David heeft tot nu toe nog altijd de overwinning behaald. En toen kwam er een avond, waarop hij opstond, de flesch in zijn hand nam en deze uit het venster smet . . .

Op de regens volgden onmiddellijk weer warme dagen en zelfs de nachten schenen geen verademing te kunnen brengen.

Alison zag er stralend gezond uit en ze was den laatsten tijd flink uit de kluiten gewassen.

Of het regende of mooi weer was, ze vergezelde David altijd op zijn tochten, zooals een jongere broer gedaan zou hebben. Zij was als het ware zijn redding. Hij gaf heel veel geld voor haar uit en ze beweerde, dat ze volmaakt gelukkig was.

Welk meisje in haar plaats zou dat niet zijn geweest, in zulk een aardige bungalow en met zeven bedienden om zich heen, die haar verafgoodden?

Op een avond raakte Alison evenwel totaal van streek, toen David op eenigszins onvriendelijken toon zei:

„Mijn beste kind, het kan op deze manier niet doorgaan. Je zult eenvoudig naar school moeten. Groote goedheid, je zult wel zoetjes aan veertien jaar zijn geworden . . .”

Ze knielde naast hem neer en keek hem aan.

School . . . Dan moest ze jurken en rokjes dragen en David alleen in de bungalow achterlaten. Het zou niet lang duren of de spinnekoppen en hagedissen zouden er weer bal houden. Dat betekende, dat zij er niet zou zijn om Davids kleeren heel te houden. Men kan zich niet voorstellen, welk een uitstekend huishoudstertje Alison was geworden, niettegenstaande zij er uitzag als een wilde jongen. Ik weet niet, van wie ze dit alles leerde, maar het is een feit, dat zij alles keurig wist bij te houden.

In gedachten verschenen de meest verschrikkelijke dingen voor haar oogen, toen ze het woord „school” hoorde noemen.

„Oh, David,” zei ze op smeekenden toon. „Ik zou zooveel bij jou kunnen leeren, als *jij* me onderwijs wilde geven.”

Dien avond ging David heel laat naar bed . . .

(Wordt vervolgd).

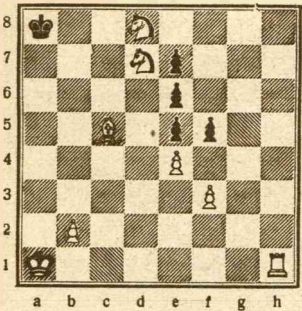
PANDER & ZONEN

OPRUIMING

HOOFDMAGAZIJN
13 EN 14 JANUARI
DEN HAAG

Schaken.

PROBLEEM No. 111.
Eclairer de Nice.

Wit begint en geeft in 3
zetten mat.

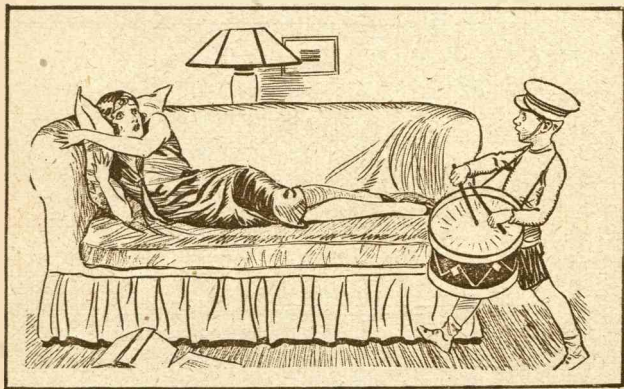
Stand: Wit (8) Ka1, Th1,
Le5, Pd7, Pd8,
pi. b2, e4, f3.

Zwart (5) Ka8, pi.
e5, e6, e7, f5.

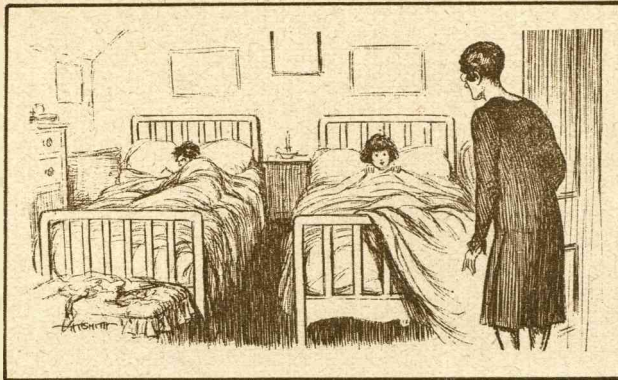
Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211,
Den Haag.

JANTJE'S OPINIE.

„Zeg, moeder, tante Mien vertelde,
Dat ze kort haar gaat dragen, maar
Vertelt u nu es, mammië, moet ik
Voortaan „oom” zeggen tegen haar?”

„O, dat spijt mij, mammië, neem me niet kwalijk — ik dacht, dat
U sliep!”

Moeder: „Maar Marietje, waarom lig jij in bed? Jij bent toch niet stout
gewest, zooals Annie.”
Marietje: „Ik ben uit mij zelf naar bed gegaan. Het is een solidariteits-
staking!”

Biljarten.

UIT DE HISTORIE.

In de 60-er jaren van de vorige eeuw was Parijs het middelpunt
van het Europeesche biljartleven. De beste spelers van dien tijd
waren Claudius Berger en Charles Burger, Louis en Ferdinand
Barthélemy, Eugen Magnin, Nicolas, Lemaire,
Romain, Ubassy, Rudolphe, Garnier en Minot.
Er zijn natuurlijk nog meer namen te noemen
van wie in de Fransche hoofdstad aan de spits
der professioneele biljartkunst stonden, doch
de bovenstaanden zijn in elk geval de sterksten
uit dien tijd. Amerika telt in dit verband niet
mee. Daar werd een geheel ander spel gespeeld
dan in Europa, het „vierbalspel” namelijk, met
een roode, een blauwe en twee witte ballen op
biljarts met 4 of 6 zakken.

De bovengenoemde Charles Burger was de
eerste Fransche prof, die naar Amerika over-
stak om het Europeesche libre spel aldaar te
demonstreeren (1860). En zoo groot was zijn
succes, dat, toen eenige jaren later een andere
Fransche prof — Pierre Carme — eveneens Amerika bereisde,
deze in de meeste steden reeds het vierbalspel opgedoekt en het
driebalspel ingevoerd vond.

Een stoet uit Bergers repertoire was de nevenstaande caram-
bole over negen banden.

Biljarter.

Dammen.

Permanente Oplossers-Wedstrijden.

Iedereen kan ten allen tijde gaan mededingen naar de volgende
prijzen, mits de oplossing steeds binnen 10 dagen is ingezonden
aan Geo van Dam, Huize „De Zonnestraal”, Baarn, waarheen
ook alle verdere correspondentie, deze rubriek betreffende, moet
worden gezonden. Zij, die antwoord per brief wenschen, gelieven
daartoe postzegel bij te voegen.

A. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die achtereenvolgens 20 goede
oplossingen inzendt.

B. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die in totaal 50 goede oplos-
singen inzendt.

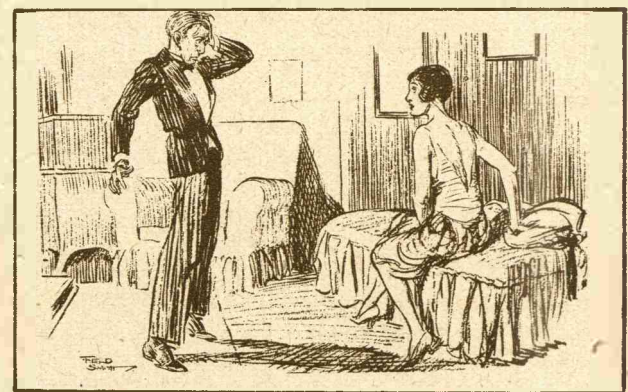
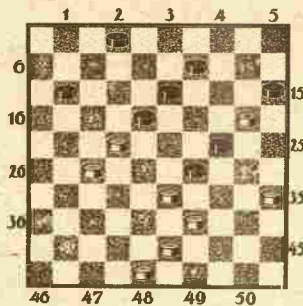
Voor de opl. wordt 1 p. per
probleem toegekend. De pun-
ten van A, waarmede géén
prijs gewonnen werd, blijven
wel geldig voor groep B.

Prijswinnen is dus wiskun-
dig zeker! Voor nadere bij-
zonderheden zie men 't num-
mer van de vorige week.

MEERSLAG-PROBLEEM
van Geo van Dam, Baarn.

No. 134.

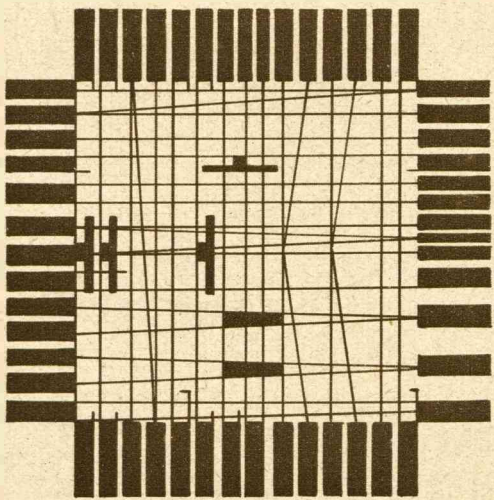
Wit speelt en wint in 4 zetten!

Hij (wanhopig omdat hij een blauwtje heeft gelopen): „Dan blijft mij
niets meer over dan mij aan je voeten te werpen en te weenen.”
Zij (practisch): „Wacht dan even tot ik mijn Russische laarzen heb
aange trokken.”

VOOR DE JEUGD

Aan alle neven en nichten wenscht Oom Tom

HET MAKEN VAN KALENDERS.

EEN JAAR- OF WEEKKALENDER.

Een aardig werkje voor dezen tijd, waaraan zoowel
jongens als meisjes kunnen meedoen, is het maken
van een kalender.

Hiervoor neemt men een stuk bordpapier, vierkant of
rechthoekig en van een grootte die men zelf verkiest.
Om je wat op weg te helpen deel ik jullie mee, dat de
bijna vierkante kalender, afgebeeld in fig. 1, lang was
32 cM. en breed 30 cM. Je kunt echter elke grootte
nemen die je zelf wilt, als je maar rekening houdt met
de plaatjes, waarmee men het schild versieren wil.

Voor deze plaatjes kan ieder uit zijn verzameling die-
gene nemen, welke hij voor het doel het aardigst vindt.
Er moet echter op worden gelet, dat als het schild
donker gekleurd is, men lichtkleurige plaatjes nemen moet,
is het schild daarentegen licht gekleurd, dan moet men
donker gekleurde plaatjes nemen.

De plaatjes die men uitgekozen heeft, moeten nauw-
keurig worden uitgeknipt en zoo noodig worden gekleurd.
Kan men zelf niet mooi kleuren, dan neemt men ge-
kleurde plaatjes.

Heeft men een aardige prent van licht gekleurde poppetjes
op een donkerkleurigen achtergrond, zooals op fig. 1 te
zien is, dan kan men deze in haar geheel wel op een

donkerkleurig schild plakken als men zorgt tusschen de
prent en het schild een smallen witten rand als afscheiding
te maken, zooals op fig. 1 is afgebeeld.

Als men alles netjes, volgens het voorbeeld heeft opge-
plakt, maakt men aan de bovenzijde vier ronde gaten
en steekt daardoor een lichtkleurig lint (zie de afb.) en
het schild is hiermee gereed. Nu behoeft hier alleen nog
maar een kalenderblok op te worden aangebracht. Men
kan een dagkalender of een weekkalender nemen en men
doet het best deze te koopen; in een papierwinkel zijn
deze blokken in verschillende grootten voor lagen prijs
te krijgen.

EEN ALTIJD DURENDE KALENDER.

In plaats van een dag- of weekkalender, zooals wij
zooeven beschreven hebben, kan men ook een kalender
maken, die altijd duurt. Een voorbeeld van een dergel-
ijken kalender is in fig. 2 afgebeeld.

Voor het schild ga men op dezelfde wijze te werk als
hierboven beschreven is. Dan komt echter het moeilijkste
werk aan. Voor het altijd durenden kalender kan men
natuurlijk geen kalenderblok gebruiken, want deze kalender
bestaat uit een drietal linten, waarvoor men 3 à 4 cM.
breed satijn neemt. Ieder dezer linten moet ongeveer een
halven meter lang zijn. Op het eerste lint borduurt men
de dagen der week, op het tweede, de twaalf maanden
en op het derde de cijfers 1 tot 31.

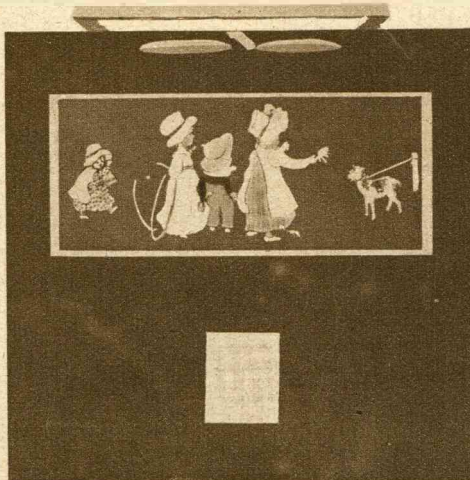

Fig. 1. — Een dag- of weekkalender.

Nadat men onderaan het schild drie dubbele gleuven
gesneden heeft, alle op gelijke hoogte, worden de linten

er door gestoken en daarna de einden
aan elkaar genaaid, zoodat zij er niet
meer uitgetrokken kunnen worden,

De wijze waarop en hoe dit ge-
beuren moet is alles op afbeel-
ding 2 duidelijk te zien, zoodat
men bij het maken van dezen
kalender maar aandachtig deze
afbeelding moet bekijken, en
wien het nog niet geheel
duidelijk is, moet Vader
of Moeder maar eens
om raad vragen.

Hard werken is het geheim van slagen.

Geen mensch waait
kennis aan; ook is dit
met geen geld te koop-
pen, zoo min weten-
schappelijke geleerd-
heid als technische
vaardigheid, wordt
verkregen zonder nauw-
gezette studie. Het le-
ven van een beroemd
Amerikaansch zangeres
geeft daar weer een
schitterend bewijs van:

Reeds op vijfjarigen
leeftijd kreeg deze ar-
tiste tweemaal per dag
les van haar vader, een
werktijd, die zich al heel
gauw uitbreidde tot vijf uren, niet alleen zangstudiën, maar
ook oefeningen op verschillende instrumenten werden het
aanstaande kunstenaressje opgelegd, en ik verzeker je, dat ze
dikwijls moe was, of ten minste liever wat in vrijheid zou
hebben rondgesprongen! Maar steeds bleef ook bij haar de
prikkel levendig gehouden, dat ze, bij trouw volhouden op
haar achttiende jaar naar Italië mocht, iets wat vooral haar,
als Amerikaansche, een ware uitkomst voorkwam! Dank zij
haar trouwe volharding, bereikte ze dit genot, en werd ze
zelfs vast verbonden aan een Italiaansche opera. Hier was ze
weldra algemeen bekend als de Canadeesche nachtegaal,
waarna ze tal van lauweren oogstte, niet alleen in Italië,
maar zelfs door geheel Europa! Maar, het was haar waarlijk
ook niet „thuis gebracht” beweerde ze later.

En zoo is het. Niet stil zitten! Neen, hard werken, dat
is het geheim van slagen!

OOM TOM.

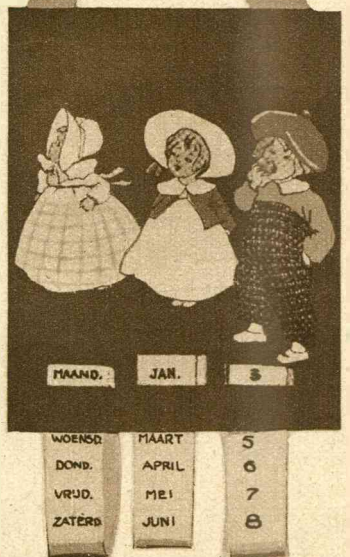

Fig. 2. — Een altijd durende kalender.